

หนักา เธออย่าทำความเข้าใจว่า สาระในสิริระนี้มีอยู่
สิริระนี้ อันกรรมสร้างขึ้นด้วยกระดูก ๓๐๐ ท่อน
วัดรังไว้ด้วยเส้นเอ็น ๕๐๐ ฉาบทาด้วยเนื้อและโลหิต
ห่อหุ้มด้วยหนัง เป็นที่ตั้งแห่งขวิรา มรณะ
ซึ่งมีแต่ความทรุดโทรมเป็นลักษณะ
ไม่มีสาระใดที่จะพึงยึดถือเอาได้

(พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสพระธรรมเทศนา แก่รูปนันทาภิกษุณี ได้บรรลุอรหัตตผล
และเป็นประโยชน์แก่มหาชนอีกเป็นจำนวนมาก)

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ฉบับที่ ๑๐ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

ดูก่อนโคตมี ท่านพึงรู้ธรรมเหล่านี้คือ
ธรรมที่เป็นไปเพื่อคลายกำหนด เพื่อไม่ประกอบอัตถิวิ
เพื่อไม่สังขมิเสส เพื่อความมกน้อย เพื่อความสันโดษ
เพื่อความสัจ เป็นไปเพื่อบรรเทาความเพียร
เพื่อความเป็นคนเลี้ยงง่าย
ดูก่อนโคตมี ท่านพึงทรงจำไว้ว่า นี่เป็นธรรม นี่เป็นวินัย
เป็นคำสั่งสอนของพระศาสดา

(พระพุทธองค์ทรงตรัสแก่ พระมหาปชาบดีโคตมีภิกษุณี ขณะทรงประทับ
ณ ภูฏาคารศาลา ป่ามหาวัน กรุงเวสาลี พระนางรับ และหลีกเลี่ยงจากหมู่ไม่นาน
ได้บรรลุอรหัตผล พระพุทธองค์ทรงยกย่องพระนางว่า เป็นปฐมสาวิกาผู้เป็นรัตัญญู
คือเป็นผู้มีประสพการณ์มาก)

สนทนากับพระเล็ก สุขุมปญญ์

เดือนมิถุนายน ๒๕๕๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (หัวเราะ) มันก็แค่นี้ มันก็เป็นแล้วครับ ผมยังคงสังเกตตัวเอง
พยายามจะคิดไม่ตืออย่างนี้มันคิดไม่ได้ด้วย

ตอบ : มันหยาบเกินไป หยาบเกินไป จริงๆ แล้วไอ้ตัวสุข ถ้าหาก
เป็นตัวสุขในมานจริง ๆ นะ มันเกิดจากการที่ รัก โลกโกรธหลง
ซึ่งเป็นไฟกองใหญ่สีกองโดนอำนาจของมานกดดับลงชั่วคราว
ไอ้คนโดนไฟเผาตลอดเวลา อยู่ๆ มีสิ่งมาดับไฟให้สบายยังไ
อธิบายถูกมั้ละ? อธิบายไม่ถูกหรือภาษามนุษย์กับภาษาหนึ่ง
สื่อมันหยาบเกินไปที่จะอธิบายภาษาธรรมะที่เกิดจากใจ หลวงพ่อ
ท่านพูดได้ดีที่สุดแล้ว แต่ก็ยังเป็นแค่ส่วนหยาบเท่านั้นอันนี้กล้า
พูดได้เต็มปาก แต่คงไม่มีใครพูดได้ง่ายกว่าหลวงพ่อกี้แล้ว

ถาม : แล้วเตี๋ยนี้รู้สึกของตัวเอง เริ่มฝืนแน่น แต่ก่อนเวลาตัวเอง
ฝืนต้องเอาตรงข้าม

ตอบ : เตี๋ยก็เสร็จมันอีกหรือ พอเริ่มฝืนแน่นก็เริ่มรับรู้ไว้เฉย ๆ
แต่อย่าไปอยากให้มันฝืนแบบนั้น ถ้าอยากแล้วเสร็จมัน พวกนี้ลีลา
มันเยอะสารพัด จนกระทั่งสู้กันไปจนถึงวาระสุดท้าย ถึงได้บอกได้
เต็มปากเต็มคำวากิเลสमार กับความดีหน้าเหมือนกันทุกอย่างเลย
เหมือนกันเปี้ยบเลย เดินมาก้าวเตี๋ยกันหมด ยกเว้นก้าวสุดท้าย กิเลส
มันพาเราลงต่ำ ขณะที่ความดีพาเราขึ้นสูงแค่นั้นเอง

ถาม : จริงๆ แต่ก่อนผมก็ว่ามันง่ายๆ นะครับ แต่พอฟังจริงๆ แล้วก็ ผมรู้สึกเหมือนเราต้องรู้ตัวตลอดเลยสับสนวุ่นวายเพราะฉะนั้นมันโดนชนกตลอดเลย

ตอบ : ก็อย่างตอนนี้ คุณกันไปเนี่ย เราต้องมีสติรู้อยู่ มันก็ต้องมีจุดพอดีของมัน ถ้าเกินจุดนั้นมันจะเป็นฟุ้งซ่าน แล้วเราจะเบรกมันไม่อยู่ จะกลายเป็นท่อประปาแตก แล้วมันจะไปเรื่อย

ถาม : ใช่ครับ แล้วผมก็คิดไปโน่นเลย เป็นบ่อด้วย

ตอบ : ขนาดแค่ตรงนี้ ถ้าตามมันไม่ทัน ก็เสร็จมัน

ถาม : ทั้งๆ ที่เรากำลังคิดถึงเรื่องความดีด้วยซ้ำ?

ตอบ : ใช่...บอกแล้วว่ากิเลสกับความดี หน้าตาเหมือนกันเปี้ยวเลย คือมันหลอกเราได้ทุกวิถีทาง มันชี้คอกันมา เดิน ก้าวเดียวกันด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้เราจะรู้ได้ยังไงครับว่า เราชนะมันแล้ว?

ตอบ : ถ้าทำถึง ญาณ คือเครื่องรู้อะปรากฏ ถึงเวลานั้นจะรู้เองว่าเป็นอย่างไร เหมือนที่ท่านใช้คำว่า ญาณังโหติ ชาติวุสิตัง พรหมจริยัง กะตังกรณียัง เครื่องรู้อีกก็เกิดขึ้น รู้ว่าชาติสิ้นสุดลงแล้ว พรหมจรรย์ถึงจุดจบแล้ว จะรู้ขึ้นมาเอง

ถาม : เป็นอาการเดิมอีกแล้ว พอหลวงพี่พูดบ๊บบ มันเหมือนมีอะไรใสๆ บิ่ง ขึ้นมาอย่างนี้ประจำเลย แล้วมันเหมือนตามทันอีกแล้ว แต่พอขาดสติมันก็หายอีกแล้ว (หัวเราะ)

ตอบ : ตอนนี้มันเป็นเงาในน้ำ พอมันเป็นเงาในน้ำ แล้วเราตั้งใจเอื้อมมือจะไปจับ จะแตกกระจายเลย ปล่อยมันอยู่ตรงหน้าเฉยๆ รู้ไว้เฉยๆแล้วอย่าไปดิ้นรนไขว่คว้ามันเพียงแต่ว่าระดับประคองมัน

ถาม : อย่างนี้แหละครับผมว่ามันจะชนะกันยากด้วย ก็อย่างที่ผมบอกว่าคุณเองนะชอบอวดชอบอะไรอย่างนี้ พอมันติดบ๊บบก็จะมาอย่างนี้

ตอบ : คือตอนนี้มันยังไม่เห็นโทษของมันพอเห็นโทษของมันว่าอวดที่ไรเราเจ๊งทุกทีเดี๋ยวพอมันเข็ดเข้ามันก็เลิกได้ตอนนี้มันต้องปล่อย มันยังคั่นอยู่ต้องให้มันก่อน ถ้าไม่เกาเดี๋ยวขาดใจตายเพราะมันคั่นอยู่ ให้มันเกาซะเกาไปเกามาหนังถลอกปอกเปิก ชักแสบซักร้อน มันก็เลิกเอง

ถาม : เนี่ยครับ อย่างนี้สมารถอย่างนี้ คั่นๆ เฮ้ย! อย่าไปเกาพอกเกาเสร็จเดี๋ยวสมารถตก พอเริ่มเดินสมารถดี เฮ้ย! ไม่คั่นแล้ว เฮ้ย! เราเก่งอีกแล้ว อย่างนี้ก็คือโดนมัน เสร็จมันอีกแล้วสิ รู้สึกทันทีเลยพอมันหายคั่นบ๊บบก็.....

ตอบ : เรื่องของอาการคั่นเป็นของประสาทร่างกาย พอเราเอาใจมาอยู่กับสมาธิจิตกับกายมันก็เริ่มแยกจากกันมันก็จะไม่รับรู้อาการทางกาย พอไม่รับรู้บ๊บบก็รู้สึกว่าอาการคั่นมันหายไป แต่ความจริงมันยังคั่นอยู่แต่เราไม่สนใจมันต่างหากละ

ถาม : (คุยเรื่องซีดี และเว็บไซต์ที่โหลดเสียงเทศน์หลวงพ่อดำทำซุง)...คลิกเข้าไปในเว็บนี้แล้วตอนเปิด เปิดไม่ได้

ตอบ : ถามสองพี่น้องนั้นเขาหะ เขาเรียนมาโดยตรง ทิดก้องมันก็จบเรื่องนี้มาโดยตรงนี้ แต่ว่าตอนนี้มันไม่สนใจ เรื่องธรรมะหรือ มันกำลังมันกับเกมส์อยู่ เล่นกันข้ามวันข้ามคืน นั่นนะคือตัวฉันทะ ถ้าเขาเล่นแล้วเขารู้จัก สังเกตอารมณ์ใจตัวเอง เขาจะได้ประโยชน์เยอะ เคยเล่าให้ฟังว่ามันมีอยู่ยุคหนึ่งที่ว่า บวชอยู่ด้วยกันใหม่ๆ นี่แหละแล้วเพื่อนพระเขาอ่าน

กำลังภายในนะ ไอน์นั้นก็คุยกันไป ไอน์นั้นก็คุยกันมา ก็เฮ้ย! คุณส่งโวัลติน มาที่ก็ส่งข้ามหัวมันไปนั่นแหละ ไอน์นั้นก็น้ำตาลหนอยครับก็ส่งกลับมา ไปๆ มาๆ ไอน์นั้นมันไม่สนใจเลยประสาทมันตัดสิ้นเชิงเลย มันอยู่แต่ตรง หน้าของมันอย่างนี้ มันไม่รับรู้โลกภายนอกเลยว่าเขามีอะไรไ้อเรามาดูๆ เฮ้ย! ไอน์นี้มีระดับนิโรธสมบัติเลยนี้หว่า สัญญาเวทียตนิโรธ ดับสัญญา และเวทนาโดยสิ้นเชิงเลย มันไม่กินไม่ชี่เลยก็ได้มันนั่งของมันอย่างนี้อยู่ อย่างเดียว ตัวฉันทะของมันแรงขนาดนี้เลยหรือ ก็เลยมานั่งจับจุดว่า ฉันทะคือความพอใจมันเกิดขึ้น เพราะว่าเขาต้องการทำในสิ่งนั้น เขาชอบในสิ่งนั้น แล้วถ้าเราเอาตัวนี้มาภาวนาล่ะ? พอคิดปั๊บแยก ออกมาปั๊บ เฮ้ย! เราต้องทำให้ได้ แล้วหลังจากนั้น เรื่องไหนเอ็งอ่านสนุก ยืมมั่ง พอมันอ่านเราก็อ่านแต่เราภาวนาด้วยซักลูกประจำไปด้วยคาถา ว่าไปก็จบเราจำด้วย แล้วในเนื้อเรื่องมันว่าอย่างไรพระเอกนางเอก เป็นอย่างไรต้องรู้ไปด้วย โอ้โห!มันมากเลยตอนนั้นนะ เสร็จแล้วเราก็แขง มันไปขณะที่มันก็ยังนั่งอ่านอยู่แค่นั้นแหละ (หัวเราะ)

ถาม : ผมเข้าใจครับ เวลาผมอ่านแล้วมันก็จะหายเข้าไปกับหนังสือ นั้นเลย

ตอบ : นั่นแหละคือ เราพอใจที่จะทำไง คราวนี้เราเอาความพอใจ นั้นมาใช้ในการปฏิบัติแทน กำลังใจมันเท่ากัน

ถาม : แล้วถ้าเกิดผมจับแค่มหาใจ แต่ไม่ภาวนาล่ะ?

ตอบ : แล้วแต่ การจับลมหายใจนี้ อารมณ์มันทรงตัวอยู่แล้วจะมีคำ ภาวนาหรือไม่มีคำภาวนาก็ได้ จะรู้ลมกระทบที่จุดก็ได้ และรู้ตลอดก็ได้ มันกว่าเยอะ ยินยัน และยังถ้าเล่นอะไรแปลกๆ ได้ ยิ่งมันเข้าไปอีก

ถาม : มันรู้สึก ว่า ผมรู้สึกว่าผมทำได้ แต่ทำไมทำไม่ได้ ไม่รู้?

ตอบ : ตัวอยากมันก็น้อย อารมณ์ที่เราใช้มันเกิน มันไม่ใช่พอดี

ถาม : อย่างเรื่องเหาะนี้ ผมก็บอกตัวเองอย่างนี้ มันไม่ยากเลยนะ เหาะ แค่คืดอย่างนี้เราก็กเหาะได้แล้ว แล้วรู้สึก ว่าตัวคิดมันทรงอารมณ์ อย่างนี้ได้จริงๆ

ตอบ : ตัวนี้โดนสามโซ่อยู่ การใช้อภิญาเราต้องยอมรับกฎของ กรรมถึงใช้ได้ ถ้านิสัยอย่างของเรามันไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่าง ง่ายๆ เดี่ยวมันก็เที่ยวเอาอำนาจอภิญาไปช่วยคนโน้น สงเคราะห์คนนี้ ไปอวดคนนั้นถ้าไม่สามารถที่จะยอมรับกฎของกรรมได้ ก็ยังไม่ สามารถใช้อำนาจของอภิญาได้จริงๆ มันก็ได้สะเก็ดโน้ดๆ หน่อยๆ ยิ่งปฏิสัมภิทาญาณนี้คุมทั้งอภิญาทั้งวิชาสามและสุขวิปัสสโก นี้ยิ่ง หนักเลย ปฏิสัมภิทาญาณจะเกิดขึ้นเมื่อเป็นพระอนาคามีแล้ว เท่านั้น แล้วพระอนาคามีนี้ท่านตัดรักเด็ดขาด ตัดโกรธเด็ดขาดบ้านเรือน ะไรที่ท่านก็ไม่เอาแล้ว ต้องระดับนั้นนะท่านถึงจะให้ใช้ได้เต็มที่ ถ้าไม่มี การควบคุมเอาไว้บรลย์จริงๆเลย

ถาม : แต่ ผมรู้สึกอย่างนี้จริงๆ นะ ว่ามันง่ายนี้หว่า

ตอบ : ก็ใช้ที่นี้ว่าแค่สร้างอารมณ์ของเราให้ยอมรับกฎของ กรรมอีกนิดเดียวก็ได้เดี๋ยวนั้นเลย จะสังเกตไหมว่าในพระไตรปิฎก พระที่ฟังพระพุทธเจ้าเทศน์บรลพร้อมปฏิสัมภิทาญาณ บรลพร้อม อภิญา บรลพร้อมวิชาสามก็คือว่ากำลังใจท่านเข้าถึงจุดนั้นปั๊บบของ เก้าทั้งหมดใช้ต่อได้เลย คราวนี้ของเก่าของเราที่มีนรอเราอยู่นิด เดียวแค่นั้นเอง มันรออยู่ว่าเมื่อไหร่เราจะยอมรับกฎของกรรมแค่

กระโถนช่างธรรมมาณีน

เท่านั้น แบบเดียวกับที่เชื่อว่าพระอรหันต์สุขวิปัสสโก ไม่มีฤทธิ์ไม่มีอำนาจอะไร อย่าไปเชื่อเชียวนะ อาตมาเจอมาแล้วอภิญญาถ้าหากเป็นโลกียะนี้สู้ท่านไม่ได้เลยละ ท่านทำได้ยิ่งกว่าทำได้อีก หลวงปู่มหาอำพันเป็นตัวอย่างชัดเจน คราวนี้ก็วิภวาทฤทธิคือฤทธิ์ที่เกิดจากอภิญญาโดยตรงจากการฝึกกสิณสิบ มันเป็นแค่หนึ่งในสิบอย่างเท่านั้นของท่านมันเป็นทั้งบุญฤทธิ์ เป็นทั้งอธิษฐานฤทธิ์ เป็นทั้งฌานฤทธิ์ มันได้หมดนะ ฤทธิ์ที่เกิดจากฌาน ฤทธิ์ที่เกิดจากอธิษฐาน ฤทธิ์ที่เกิดจากการสร้างสมบุญมาอะไรมา ท่านตั้งใจให้เป็นยังไงมันก็เป็นยังไง สิ่งต่างๆที่มันออกรอบด้านที่ท่านตัดมันออกแล้ว มันเหลือแต่ตรงแล้ว ถ้าถามว่าลักษณะอย่างนั้นต้องการฝึกอภิญญาเมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น เพียงแต่ท่านหมดอยากแล้ว ไม่รู้จะฝึกไปทำไม

ถาม : อย่างนี้ก็เหมือนกันนะครับ ผมฟังอยู่ก็เข้าใจนะครับ เต็มๆเลยตอนนี้ แต่ไม่รู้ว่าจะตรงกัน

ตอบ : พอๆ กับไอ้ลูกก๊อชซิล่านะ จะฟันไฟแต่ฟันไม่ออกสักที (หัวเราะ)

ถาม : ผมรู้สึกว่ามันไม่ยากด้วย มันง่ายด้วย

ตอบ : ก็บอกแล้วว่ามันง่าย มันก็เหลือแค่เราอมรับกฎของกรรมเมื่อไหร่ มันก็เริ่มใช้ได้เมื่อนั้น ไปโต้งวดนี้ก็ไปเจอเพิ่มมาอีกหลายคนที่เขาได้ขึ้นมาโดยที่ตัวเขาเองก็ไม่รู้จะ ไอ้คนมันได้ดีแล้วตัวเองไม่รู้มีมันหน้าตะนะ เขาฝึกมโนมยิทธิไม่ได้ หันไปฝึกกรรมกายทุ่มเทมากเลย ยังไงต้องจับดวงแก้วที่ศูนย์กลางกายให้ได้ ก็ไม่ได้ทำไปทำมาเปื้อน นอนดีกว่า พอนอนปุ๊บพระพุทธเจ้าเสด็จมาเทศน์ให้ฟัง บอกว่าทุกอย่างต้องมีความ

กระโถนช่างธรรมมาณีน

พอดี คือ มัชฌิมาปฏิปทา ถ้าหากว่ามากเกินไปก็เป็นอัตรกิลมถานุโยค น้อยเกินไปก็เป็นกามสุขัลลิกานุโยค เทศน์ฟังเสร็จ เขาต้นมาถามเราว่าที่เขารู้มาถูกมั๊ย?

ถาม : (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าเทศน์เอง

ตอบ : ดูจะกล้าไปรับรองธรรมะพระพุทธเจ้ามั๊ยเนี่ย (หัวเราะ)

ถาม : ก็เล่นเอาสูงส่งมาแล้ว

ตอบ : เอ้อ! นึกๆ แล้วบางทีก็...สังเกตมั๊ยว่า เขาฝึกมโนมยิทธิแล้วก็ฝึกกรรมกายก็ไม่ได้ เพราะว่าเขาใช้กำลัง มากเกินไป ทุ่มเทกับมันมากเกินไป แล้วเสร็จแล้วพอเขาฝึกแล้วฝึกเล่า ฝึกเท่าไรก็ไม่ได้เขาหมดอารมณ์นะ เฮ้ย! ช่างหัวมันเว้ยคุณอนตีกว่า มันได้ตรงนั้นนะ อารมณ์ใจมันลดลงมาตรงพอดี

ถาม : ผมจะนอนภาวนาอยู่เรื่อยๆแล้วพอนอนภาวนาที่ไรมันก็จะ.....

ตอบ : ถ้ามันพอดีมันก็ได้ สำคัญตรงนั้นนะ

ถาม : แต่ผมรู้สึกแปลกๆ ขอบตื้น มากกลางตึกแล้วได้ยินประโยคตรงใจอยู่บ่อยๆ ผมจะเปิดเทปหลวงพ่อก็ไปเรื่อยๆ มันจะวนไปวนมา

ตอบ : จดไว้แล้วก็ทบทวนการปฏิบัติของตัวเอง เก็บเอาไว้ใช้ได้ตลอดชีวิต

ถาม : อย่างสมมติว่าเราปล่อยปลา ปล่อยปลาตัวไหนห้ามกินปลาตัวนั้น พอปล่อยไปเสร็จปลา มันยังไม่ทันตายเราตายก่อน พอตายก่อนจิตมันผูกพันกับคนโน้นคนนี้ กลับมาเกิดเป็นลูก แล้วดันไปเอาปลาตัวนั้นมา

ตอบ : คนละชาติกัน ไม่นับแล้ว

ถาม : แล้วอย่างเราฝากเงินเขาไปแล้ว เราก็ไม่รู้เขาไปซื้อกะละมัง ไหนล่ะครับ ก็เหมือนกับเราเป็นเจ้าของภาพรวมไปปล่อยด้วยเหมือนกัน ก็เหมือนกันหรือเปล่าครับ?

ตอบ : ก็โทษมันไม่เท่าเต็ม ถ้าเจียะลงไปมันไม่หนักเท่ากับปล่อยเอง

ถาม : ถ้าเราไปซื้อมาปล่อย โดยไม่รู้ว่ามันตายแล้ว?

ตอบ : บุญเราได้แล้ว ส่วนกรรมของเขามันก็หนัก แทนที่เขาจะ ได้รับอิสระ ก็ปรากฏว่าถึงแก่ชีวิตเสียก่อน แต่ว่าจะอย่าหอบเต่าจาก สุโขทัยไปปล่อยหนองคายนะ งวดนี้ไปเจอมาแล้วตายไปสองตัว

ถาม : แล้วทำไมไปปล่อยถึงโน้นเลยครับ?

ตอบ : ก็เขาศรัทธาหลวงปู่ทองทิพย์ที่วัดป่าสีดารามลักษณะรัตน โคตร ที่หนองคาย หอบเต่าจากสุโขทัยไป ให้ที่วัดหลวงปู่ทองทิพย์ ปล่อย ตายไปสองตัว

ถาม : แต่ผมว่าศรัทธาเขาแรงนะครับ อุตุส่าห์หอบเต่าจากสุโขทัย ไปถึงหนองคาย

ตอบ : กรรมไธ่เต่านั้นมันแรง(หัวเราะ)มันต้องลำบากจากสุโขทัย ไปหนองคายหลวงปู่ทองทิพย์ท่านเล่าเรื่องของรามเกียรติ์ เหมือนยังกับท่านเป็นตัวละครในรามเกียรติ์เอง คนก็เลยคิดว่าท่านต้อง เป็นหนึ่งในตัวละครรามเกียรติ์นั้นนะ แล้วท่านสร้างวัดท่านก็ยังใช้วัดป่า สีดารามลักษณะรัตนโคตร เพิ่งมรณภาพไปได้เดือนกว่านี้เองใครถวาย แหวนท่านใส่หมดละ สิบนิ้วนี้ลั่นมือเลย นิ้วจะหลายๆ วง ใส่ประเภทที่ เรียกว่าลักษณะสงเคราะห์โยมเขา ให้มันได้บุญ เสียตายว่าท่านรีบ

มรณภาพเสียก่อน ไม่งั้นจะต้องมีตัวอยากดั่งมันไปหาเรื่องจนได้ แล้วก็ คอยกรณาสงสารว่า มันจะลงอเวจีหรือเปล่า

ถาม : ท่านมรณภาพไปนานหรือยังครับ?

ตอบ : ประมาณเดือนหนึ่ง ตอนท่านอยู่ไม่กล้าพูดหรือหาก ถ้าหากว่า พระที่อยู่แล้ว ประเภทที่เรียกว่าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไปกวานท่าน เตียว อาตมาแยะไปด้วย

ถาม : จะแยกว่านี่อีกหรือครับ?

ตอบ : โห...อย่าลืมนะว่าตอนนี้อาตมาแค่นี้ละ เวลาพักยังไม่ม่แล้วนะ เกิดมันอยู่ได้ซักแปดสิบละ?

ถาม : อ้าว...หลวงพี่บอกผมว่า ๑๒๙ ไม่ใช่หรือครับ ผมจำแม่น นะหลวงพี่

ตอบ : ๑๒๖ ไหนบอกจำแม่น

ถาม : ผมจำกลับหัว (หัวเราะ) ผมอยู่ไม่ถึงร้อยอยู่แล้วครับ

ตอบ : เห็นตัวเลขก็จะขาดใจตายเดี๋ยวนี้แล้วละ ก็หลวงพ่อกี้ หลวงพ่อ ๑๒๐ พอดี ๑๒๐จะขึ้น๑๒๑แต่หลวงพ่อกี้ท่านไปตอน ๙๙ , ๙๐ มันไม่ไหว มันเขินไธ่ไม่ไป ในเมื่อเขินมันไม่ไปก็ใช้ ขันรឹทียทำงานต่อ ครบเวลา ก็ไปจ้อยตอนนี้หลวงพ่อกี้ท่านก็ยังเหลืออีก ประมาณ ๗๐ ปี ได้มั้ง เดียวปีนี้นี้อะไร เหลืออีก ๓๕ ปี เรื่องมันเลย มาแล้ว แล้วหลวงพ่อกี้มรณภาพไปแล้ว แต่ระวังโดนฟ้าดกะบาล เผลอ เมื่อไหร่ไหล่มาทุกที

ถาม : แต่ผมขี้เกียจ มันไม่จดนะ ผิดตัวเองไม่ได้ซักที ขนาด เตรียมกระดาดชากกาไว้หัวนอน แล้วก็ยัง

ตอบ : ไม่เป็นไร เดี่ยวพอทำถึงจุด ๆ หนึ่ง แล้วจะรู้ว่าเวลาที่ผ่านไปนั้น ถ้าเราตายเสียก่อนมันน่าเสียดายเหลือเกิน

ถาม : ผมก็คิดครับ บางทีเดี๋ยวนี้ก็ยังนึกอยู่เลยว่า นี่เราประมาทคุยกับไอ้ป๊อบอยู่เลยว่า เราไม่ศรัทธากันจริงๆ เพราะถ้าศรัทธากันจริงๆ เราต้องเชื่อมั่นว่าเราตายได้เสมอ เราก็ต้องทำแล้ว ไม่ใช่ว่ามารี ๆ รอย ๆ ไม่ได้ทำซักรึ ก็พอพูด จบ ซักวันสองวันก็.....

ตอบ : เหมือนเดิม (หัวเราะ) สม่่าเสมอดีมาก มีสมานัดตกดาเนอะ

ถาม : ผมว่าการใช้ชีวิตในชีวิตประจำวัน มันเหมือนกับเราผจญ เราเครียดอย่างนี้เราหลอกตัวเองหรือเปล่าครับ? เหมือนกับไปฝึกฝักกับมัน เหนื่อยกับมัน

ตอบ : ไม่ใช่หลอกตัวเองหรืออก เขาหลอกเรา

ถาม : สมัยก่อนอ่านไปก็วิจารณ์หลวงพ่อกันไป ทำไมสอนอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนี้ เป็นเรา เราไม่ทำอย่างนี้แน่ ๆ เลย

ตอบ : มาถึงสมัยนี้ หลวงพ่อสอนขนาดนั้น มันยังไม่เอาเลย(หัวเราะ)

ถาม : แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังเป็นอยู่ ก็ยังมาดี เหมือนกัน ก็ยังมาดีตลอด

ตอบ : ก็บรรดาพวกหนังสือหนังหาอะไร แล้วก็คนใหญ่คนโตในแผ่นดินบางส่วน(หัวเราะ)เขาจะไม่สนับสนุนให้ธรรมะของหลวงพ่อบรรเทา เพราะเขาบอกว่ามันเป็นเรื่องของฤทธิ์เดชมากเกินไป มันจะไปติดกันอยู่ตรงนั้นมาก เขาว่า ต้องเอาธรรมะบริสุทธิ์แบบสายพุทธทาส หรือ วัชรลปะรชานันต์ เดินเข้าไปดูชิมุมพระพุทธรศาสนามันมีแต่ตำราของสองท่านนี่ เกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ละมัง ตัวกูของกู คู่มือมนุษย์ อะไรอย่างนี้พี่น้องสองอรหันต์ อิทปปัจจยตา อานาปาณสติ ๑๖ ชั้น

ถาม : ผมรู้สึกเลยว่าเรา เหมือนเราไป ผมรู้สึกใจ เหมือนกับ.....

ตอบ : มันจะเริ่มใสอารมณ์ไปด้วย

ถาม : ใช่ครับ ก็รู้สึกตัวเองเลวไป เห็นคนอื่นเลวแล้ว โดนमार หลอกไปอีกแล้ว

ตอบ : มันดึงไปตั้งไกลแล้ว

ถาม : อย่างนี้ยังทันสมัยครับ?

ตอบ : ทัน ช้าไปหน่อย ช้าแค่นั้น ถ้ารู้ตัวก็ถือว่าทัน

ถาม : ความจริงพยายาม บางทีแบบเคยนั่งอ่าน ใสแล้วใสอีกก็ยังไม่เข้าใจ (หัวเราะ) อ่านเข้าใจยากจริงๆ

ตอบ : อาตมาเคยอ่านเรื่องเดียวอยู่สามวัน กว่าจะเข้าใจว่าท่านพูดถึงอะไร

ถาม : เรื่องอะไรครับ?

ตอบ : หลวงพ่อกับท่านบอกว่าบุคคลที่ไม่ได้ทำบุญร่วมกันมา ไม่ได้อธิษฐานตามกันมา จะฟังกันเข้าใจยาก มีหน้าเราและอยู่สามวัน และไม่อออก แต่คนอื่นอ่านมันซาบซึ้งกันจัง

ถาม : การตื่นเวลาตรงกันอยู่ทุก ๆ วันนี่มันเกี่ยวเนื่องกับอะไร หรือเปล่าครับ?

ตอบ : สั่งมัน เรื่องของการปฏิบัตินี้ มันเหมือนยังกับมีนาฬิกาปลุกพิเศษอยู่ในตัว เรากำหนดใจว่าจะตื่นเมื่อไหร่เวลาไหนมันจะตรงเป๊ะเลย แล้วไอ้ที่ตลกที่สุดช่วงที่ปฏิบัติหนัก ๆ สมมติว่าเราตั้งไว้ตีสาม แล้วมันจะตื่นก่อนห้าหน้าที่ทุกวันเลย มันจะตื่นตีสองห้าสิบห้าเป๊ะเลย จะเป็นอย่างนั้น นาฬิกาของเรามันเพี้ยน มันเผื่อให้ห้าหน้าที่เผื่อปิดช้ก็เกียด

ถาม :

ตอบ : ระยะเวลาๆ มาเน่คนใช้มโนมยิทธิในทางที่ผิดยังไม่พอ คือประเภทที่ว่าแทนที่จะรู้เพื่อละหรือเพื่อยึดเกาะพระนิพพานโดยตรง ก็เอาไปใช้แล้วก็ไปยึด ตรงนี้เราถือว่าผิดมากแล้ว ถัดมาจากตรงนี้ยังมีอีกใช้มโนมยิทธิในการจัดการกับผู้อื่นโดยการว่าคนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ในลักษณะเป็นศัตรูแล้วก็ขับไล่ออกไป .. เก่งมาก.. พวกนี้มันเก่งเกินครูบาอาจารย์

ถาม : ถ้าเกิดเป็นลูกแท้ๆ อย่างนี้ ตายเลย

ตอบ : น่ากลัวมั๊ย? การเวียนว่ายตายเกิดในโลกนี้น่ากลัวขนาดนี้ ขนาดบุคคลที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อการหลุดพ้นแล้วยังเห็นผิดได้ถึงปานนี้ ขึ้นชื่อว่าผู้อื่นที่จะไม่ทุกข์แล้วมันจะมีอยู่หรือ

ถาม : ผมว่า(ไม่ชัด).....แสดงว่าของเก่าเขาไม่น้อยแสดงว่าเราต้องทำกันมาไม่ใช่บ่อยๆ มันต้องเยอะมากเหมือนกัน

ตอบ : มีอยู่วันหนึ่งประชุมกันในโบสถ์ หลวงพ่อบอกว่าพวกแกยังไม่มีการได้มโนมยิทธิจริงๆ หรือก พวกเราก็ เอ้อ..รับประทาน กติกาข้อแรกเลยว่าคุณจะต้องได้มโนมยิทธิก่อนไม่งั้นไม่ให้บวช ทำไมไม่มีใครได้เลยหรือ? หลวงพ่อท่านเฉลยว่า บุคคลที่จะได้มโนมยิทธิจริงๆ จะต้องเป็นพระอรหันต์แล้วเท่านั้นเพราะจิตท่านสะอาดปราศจากกิเลสจริงๆ นอกนั้นโอกาสโดนมารแทรกมีสูงมาก ขนาดหลวงพ่อบอกท่านยังเคยเล่าให้ฟังว่าท่านโดนมารมันหลอก เพียงแต่ว่าท่านรู้ทัน..รู้ทันมารในลักษณะพระพุทธรูปเจ้าใจ หลอกท่านซะเปื่อยไปทีหนึ่งแล้ว พอขึ้นไปอีกที่ท่ากำลังใจถูกต้องไปต่อว่า พระท่านบอกไม่ใช่ฉัน

ดูซิใคร นั่งยิ้มๆ ไป ยิ้มมา ..เขี้ยวออก

ถาม : แล้วตกลงเป็นใครครับ ?

ตอบ : มารเขาหลอก

ถาม : มารนี้มีตัวตนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : มีจริงๆ

ถาม : คือเทวดาที่ท่านทำหน้าที่ ?

ตอบ : กล้ายืนยันว่ามีจริงเพราะเจอกันมาแล้ว แล้วมากัน อย่างชนิดที่เรียกว่าเราไม่เห็นว่าเราจะเยอะอย่างนั้น ของเราเราว่าเราเป็นคนที่ย่ำแล้วไม่ค่อยกลัวอะไรง่าย ๆ นะ พอเจอเข้าจริงๆ ใจมันผ่องเหลือนิดเดียว รู้เลยนะว่าเราล้นเขาไม่ขึ้น เป็นพวกมีฉันทิภูมิจึงมีโอกาสทำบุญใหญ่อย่างไม่ได้เจตนา บุญใหญ่นั้นส่งผลให้เขาได้รับความดีในลักษณะของเทวดาชั้นสูงสุดของชั้นกามาวจรด้วย แต่ว่าหน้าที่เอกเขาก็คือคอยขวางคนอื่น เขาไม่อยากจะให้คนอื่นได้ดี

ถาม :

ตอบ : จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้อ แต่ว่าตราบใจที่เขายังไม่หมด บุญตรงนั้นเขาก็ยังทำไปเรื่อย พอถึงเวลาผ่านไปเดี่ยวคนอื่นก็มาแทนเยอะนี่

ถาม : มันคือผลกรรมหรือเปล่าครับ มันก็คือเนื่องกันมา.... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วไม่มีอะไร เขาไม่ใช่ศัตรูของเรา คิดดูแล้วเขาเป็นครูที่ดีที่สุดด้วยซ้ำไปเพราะเขาทดสอบอยู่ทุกวินาที เผลอเมื่อไหร่มันลากเราไปเมื่อนั้น

ถาม : ครับ ผมว่านี่ขนาดผมนั่งอยู่กับหลวงพี่ผมยังรู้สึกอยู่

กระโถนช่างธรรมาส์

ตลอด นี่เปลออีกแล้ว นี่โดนอีกแล้ว นี่โดนอีกแล้วเนี่ย
ตอบ : เตี้ยวนี่เฮียเขาก้าวหน้าแล้วจะ จากกัน ๓ วันต้องประเมิน
กันใหม่ (หัวเราะ)

ถาม :

ตอบ : ก็ไซ้ะสิ บอกว่า ๓ วันต้องประเมินกันใหม่ นี่จากกันตั้ง
นาน เขาว่าอะไรนะ..

- เจ็ดวันเว้นติดซ่อม ดนตรี
- ห้าวันอักขระหนึ เน้นซ้ำ
- สามวันจากนารี เป็นอื่น
- หนึ่งวันเว้นล้างหน้า หมั่นใหม่ หมองศรี

ถาม :

ตอบ : หมายความว่ารู้ตัวอยู่ว่าเปลอเมื่อไหร่เขาก็เอาเรา คือ
ในระหว่างที่ใจกับกิเลสมันสู้กันอยู่เปลอสติเมื่อไหร่กิเลสมันจะ
ชนะมันเหมือนกับต่อมยวกันอยู่เปลอเมื่อไหร่การติดกมันก็เบรียงเต็มๆ

ถาม : เมื่อสมัยก่อนหัวเกรียนเลย

ตอบ : เขายาวจนประป่าไปที่หนึ่งแล้ว แล้วเขารำคาญก็เกรียน
ไปกะจะโกนเลย ไปๆ มาๆ มันยาวอีก ใครชอบอย่างไรก็อย่างนั้น ตาม
เขาให้ทันเถอะถ้ามันไปสนใจเรื่องอื่นกำลังมันโดนแยงเอาไปเยอะ
พอมันแยงเอาไปเยอะกำลังที่จะสู้กิเลสมันจะน้อยลง เพราะฉะนั้น
ปิดรอยแยกมันให้ได้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ปิดมันให้หมดให้เหลือ
ใจอย่างเดียว มันเคยทำได้นี่ เพียงแต่เราเห็นว่าอย่างอื่นมันดีกว่าเท่า
นั้นเอง ตอนนี่เราก็ค่อยอกกลับมาเห็นว่าการปฏิบัติธรรมมันดีกว่า

กระโถนช่างธรรมาส์

เปลี่ยนความตั้งใจ เปลี่ยนความพอใจ จากทางเดินทางโน้นกลับมา
ด้านนี้เท่านั้นเองกำลังมันเท่ากันนะไอ้ที่ใช้

ถาม : มันขึ้นๆ ลงๆ ครับ

ตอบ : คนเคยทำได้แล้วมันไม่ยาก เพียงแต่ว่าสำคัญตรงทำให้
ต่อเนื่อง เปลอแม้แต่วินาทีเดียวมันก็หลุด ต้องรักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่อง
กันไปเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าหยุดภาวนาแล้วก็เลิก ลุกจากการภาวนาแล้ว
ก็เลิก ลุกจากการสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็เลิก อย่างนั้นขาดทุนทำงาน
อารมณ์ใจตรงตัวแล้วรักษาอารมณ์นั้นอยู่กับเราให้นานที่สุดพลาด
เมื่อไหร่ก็รีบตะเกียกตะกายหามันใหม่

ถาม :

ตอบ : นึกเสียว่าสิบล้อมันวิ่งก็แล้วกันโยม รู้อยู่..แต่พูดเล่น คือว่า
มันมีหลายปัจจัยด้วยกันแต่จริงๆ แล้วถ้าหากว่าพูดแบบเมื่อกี้ที่คือเขา
พูดก็คือว่าเขาดึงความสนใจของเราไปจากจุดที่เราภาวนาอยู่
พอเราไปสนใจข้างนอกเมื่อไหร่ ส่งใจออกนอกก็เสร็จเขา กำลังใจ
ของเราแทนที่จะอยู่กับการภาวนา..ไปอยู่กับรูปแล้ว เสียทำเขาแล้ว เขา
เจตนาจะเปลี่ยนความสนใจของเราจากการภาวนานี้ ซึ่งมันจะต้องได้แน่ๆ
ถ้าทำต่อไปให้ไปสนใจข้างนอกแทน แล้วก็ทำไม่สำเร็จ..ไม่น่าเชื่อนะ
แป็บเดียวที่ใจเราไปสนใจทางโน้น..เสร็จมันแล้ว ! มันลากคอเราไปแล้ว
พวกเรื่องละเอียดๆ นี่บางคนที่เขาทำไม่ถึงจะท้อไปเลย.. มันยากมันเย็น
ขนาดนั้นอย่าไปสู้มันเลย เป็นพวกเดียวกับมันไปเลยดีกว่า

ถาม :(ไม่ชัด).....ตอนนั้นหนูอยู่เมืองกาญจน์.....เขาสู้
กับคนไม่ดี คือ เขาว่าเราเป็นคนไม่ดี เราอยู่เฉยๆ ของเรา.....

เราก็สามารถหาวิธีหลบหลีก.....ที่นี้เรานึกถึงคำว่าก่อกรรมนี้ค่ะ เราไม่อยากก่อกรรม แต่ว่าถ้าเราอยู่เฉยๆในแง่ทางโลกนี้ผลกระทบบันเกิดขึ้นแน่นอน แล้วที่พยายามคิดนี้ตัวโมหะมันอ้อเลยคะ(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วคือเราทำถูก แต่ว่ามันถูกแค่ขณะนั้นถูกแค่กำลังใจของเราตอนนั้น คำว่าก่อกรรมเราใช้ได้ถูกมากเลย คือว่าทุกอย่างอย่างพอมีการกระทำขึ้นมาไม่ว่าจะดีหรือชั่วผลของการกระทำจะส่งผลให้เราในอนาคตแน่นอน นั่นคือการก่อกรรมขึ้นมา คราวนี้กำลังใจของเราะอยู่จุดนั้น พอถึงเวลาแล้วความรักตัวของเรามันมีมากกว่ามันก็จำเป็นจะต้องตอบโต้เพื่อเป็นการป้องกันตัวของเราไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ว่าถ้าหากเป็นผู้ที่กำลังใจสูงกว่านั้นในลักษณะที่เรียกว่ายอมตายถวายชีวิตลักษณะที่ว่าเพื่อให้มันเด็ดขาดลงไปกรรมตรงนี้มันสิ้นไปเลย ถึงเขาจะฆ่าเราก็อยอมอันนั้นก็อีกระดับหนึ่งของกำลังใจ แต่ละคนแต่ละกำลังใจไม่เท่ากัน ดังนั้นการกระทำของแต่ละคนไม่มีอะไรน่าตำหนิเลย เขาคิดว่าสิ่งที่เขาทำนั้นดีแล้วเขาจึงได้ทำถ้าเขารู้ว่าไม่ดีคงไม่มีใครทำหรอก จุดนั้นเขาเห็นว่าเขาทำแล้วดีเขาก็ทำ ของเราเองก็ เออ..เอากับเขาชะหนอยมันก็คงจะดีก็เลยทำบ้าง มันกลายเป็นว่ากรรมมันกว้างออกไปเรื่อยจากการกระทำที่ไม่ได้หยุดลง คราวนี้ถ้าหากว่าอยากหยุดการกระทำอันนั้นมันก็ต้องอยู่ในลักษณะที่ว่านั้นแหละ ยอมตายถวายชีวิตบูชาธรรมไปเลย แต่กำลังใจของเราไม่ถึงตรงจุดนั้น ในเมื่อเรายังไม่ถึงตรงจุดนั้นเราทำตรงนั้นลงไปตอนนั้นก็ถือว่าสมควรแล้ว

ถาม : แต่ถึงแม้ว่า..สมมติว่าחנוอยู่เฉยๆ ไม่ตอบโต้คนอื่นอีกฝ่ายหนึ่งเขาพยายามจะหาผลประโยชน์จากเรา เขาคงไม่หยุดหย่อน ถ้าสมมติว่าในกรณีนี้เราอยู่เฉยๆ ไม่ตอบโต้เขา(ไม่ชัด).....ซึ่งตรงนั้นวัฏจักรในอนาคตมันย้อนกลับมาเกี่ยวข้องกับเราอีก ?

ตอบ : มันย้อนกลับมาแต่ว่ามันเป็นกรรมในลักษณะเดียวมันจะเป็นกรรมด้านเดียว ในเมื่อกรรมด้านเดียวมันอยู่ที่ว่าเราจะเป็นผู้ถูกกระทำฝ่ายเดียวหรือเขาจะถูกกระทำโดยกรรมนั้นมาสนองฝ่ายเดียว แต่ว่าพอกระทำไปปุ๊บมันก็ยังคงเป็นกรรมต่อไปอีกจนได้ จนกว่ามันจะเป็นอโหสิกรรมต่อกันไป คือ ทั้งใจทักทั้งจำเลยตกลงกันต่อหน้าว่าเรื่องทั้งหลายที่ทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงบัดนี้ขอให้มันเลิกแล้วต่อกัน ให้ อโหสิกรรมต่อกัน ถ้าหากเขาตอบรับก็คือจบกันเลย

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : ทำไมละ แป็บเดียวของข้างบน ก็นิดเดียว เคยได้ยินไหม กุสลาธัมมา อกุสลาธัมมา อพยากตาธัมมา เคยได้ยินพระสวดไหม ถ้าสวดต่อก็แป็บเดียว ท่านเทศน์แต่หัวข้อแต่ว่าความเป็นทิพย์ของเทวดานะสูงมาก อยู่ในระดับที่ว่าอูคติตัญญูคือฟังหัวข้อไปเข้าใจเลยเราฟังรู้เรื่องใหม่ละ ท่านบอกว่า ธรรมที่เป็นกุศล ธรรมที่เป็นอกุศล ธรรมที่ไม่เป็นทั้งกุศลและอกุศล เขาฟังปั๊บเขาก็รู้แล้ว ธรรมส่วนที่เป็นกุศลคืออะไร ธรรมที่เป็นส่วนอกุศลคืออะไร ที่ไม่เป็นบุญไม่เป็นบาปคืออะไร และเขาก็จะเลือกที่ถูกที่ควรของเขาได้ ฉลาดมากขนาดนั้น เพราะฉะนั้นไม่ต้องเทศน์มาก เทศน์ข้างบนนี้ไม่ต้องเทศน์ยาว ๓ เดือนก็แป็บเดียวของข้างบน ถ้าจะเลิกสงสัยก็เป็นซะเองพอถึงเวลาก็ขึ้นไป (หัวเราะ)

น่าสงสัยมั๊ย ? สถานที่ที่อยู่เป็นสุขมันเหมือนกับผ่านไปเร็วไหม ? เวลาเราสบายใจแป๊บเดียวหมดวันแล้ว คราวนี้เทวดาเขาสุขไ้ความสบายใจของเรานับเข้าไม่ได้เพราะเวลาของเขาพอนับเวลาของมนุษย์แล้วมันผ่านไปเร็วเหลือเกิน ของเขาแค่วันเดียวของเราต่าๆ ก็ไป ๕๐ ปีแล้ว ถ้าหากว่าชั้นดาวดึงส์วันหนึ่งก็ ๑๐๐ ปีของเรา นางปติปฐิกาก็คือภรรยาของ มาลาพาลีเทพบุตรลงมาก็คือเป็นมนุษย์แต่งงานมีลูกแล้วตายตอนอายุ ๕๐ เศษนิดหน่อยกลับขึ้นไป มาลาพาลีเทพบุตรถามว่าเธอหายไปไหนมาครึ่งวัน ไปเกิดเป็นมนุษย์อายุ ๕๐ กว่า มีสามีมีลูกแล้ว ตายแล้วกลับขึ้นไปใหม่ กลายเป็นครึ่งวันของข้างบนเท่านั้น ท่านก็บอกว่าท่านไปเกิดเป็นมนุษย์มา มีสามีมีบุตรแล้ว แล้วก็ได้ทำบุญในสำนักของพระพุทธเจ้าอริชฐานเพื่อขอกลับมาเกิดใหม่ในสำนักของท่าน มาลาพาลีเทพบุตรก็ตกใจ เอ๊ะ ! ชีวิตมนุษย์มันสั้นขนาดนั้นเลยหรือ แล้วเขามีความประมาทอยู่หรือว่าเป็นผู้ชวนชวยได้บุญ ปติปฐิกาก็บอกว่าส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ประมาทลุ่มหลงมัวเมาอยู่ มาลาพาลีเทพบุตรเป็นเทวดานี้ก็มีอารมณ์ใจเป็นทิพย์ตั้งใจรู้อะไรก็รู้หมดก็ได้แต่หนึ่งถอนใจสงสารมนุษย์ไม่รู้จะช่วยยังไง

- ถาม : น้องชายเขาบ่นบวชเอาไว้ ตั้งใจว่าจะบวชเมื่อเรียนจบปีหน้าเขาจะไปรับผู้พันเขาจะบวชสักพรรษาหนึ่ง คือใช้ที่เขาบ่นเอาไว้ด้วย แล้วก็บวชให้ตัวเองด้วยแต่บังเอิญตำแหน่งที่มาเขาไม่สามารถบวชได้ในตอนนี้ มีวิธีไหนไหมคะที่จะ... ?
- ตอบ : แล้วเขาไปบ่นในลักษณะที่จะบวชเมื่อไหร่หรือเปล่า ?
- ถาม : ไม่ได้บ่นในลักษณะว่าจะบวชเมื่อไหร่คะ
- ตอบ : บ่นแค่ทำให้บวชใช่ไหม ? ถ้าอย่างนั้นเมื่อไหร่ก็ได้ พอได้

สมตั้งใจแล้วก็จุดธูปบอกท่านเลยว่าเวลาว่างเมื่อไหร่ก็จะบวชให้เพราะตอนนี้ตำแหน่งหน้าที่ที่ให้มาไม่สามารถจะบวชได้จริงๆ จนกว่าจะปลื้มตัวได้ ยกเว้นว่าเราไปล็อกเวลาแน่นอนว่าถ้าได้ปั๊บจะต้องบวชอะไรอย่างนั้น เพราะว่าเรื่องของเทวดาท่านตรงไปตรงมา

- ถาม : ไม่เกี่ยวกับอธิษฐานจิตใช่ไหมคะ ?
- ตอบ : ไม่เกี่ยว
- ถาม : มีอีกเรื่องหนึ่ง คือว่ารู้ตัวทุกอย่างแต่ว่ามันกดจนมันสุดทนแล้ว กดไม่ไหวแล้ว ปล่อยออกมาก็รู้ว่าผิด เก็บไว้ก็เก็บไม่ได้ ?
- ตอบ : ก็ปล่อยออกมาสิ แต่ว่าอย่าปล่อยให้เป็นโทษแก่คนอื่นไประเบิดในห้องน้ำก็ได้
- ถาม :
- ตอบ : นั่นแหละ เอาเลย เพราะอย่างเก่งมันก็เป็นแค่มนโกรรมวจีกรรม อย่าให้มันเป็นกายกรรม คือ เราลดกรรมเหลือให้น้อยที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ถ้าหากจะลดวจีกรรมลงด้วยก็เอาแค่นี้ใจก็ได้ คำให้มันระเบิดเกิดเหิงไปเลยแต่คำในใจ คือถ้ามันถึงเวลามันไม่ไหวจริงๆ เพราะว่าสติมันตามไม่ทันไปรับเขาเอาไว้เยอะมันก็จำเป็นนะ ต้องใช้คำว่าจำเป็นเลยว่าถึงเวลามันไม่ไหวมันก็จะระเบิดเอา อันนั้นก็ลดกรรมให้มันเหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะพึงเป็นได้ คือถ้าอย่างหนักก็กายกรรม ไซ้มั๊ย ? เราก็ให้เหลือวจีกรรมหรือมนโกรรมก็พอ หรือถ้าเป็นไปได้ให้มันเหลือแค่มนโกรรมให้หกแตกตายไปคนเดียวก็พอ อย่าให้ความชั่วของเรามันไหลไปปนเปื้อนให้คนอื่นเขาลำบากไปด้วย
- ถาม : (ถามเรื่องอยากมีลูก) จะเลี้ยงไหวไหมครับเดี๋ยวมี

เยอะนะครับ ?

ตอบ : อาจจะได้แฝด ๘ (หัวเราะ) บายศรีคู่หนึ่งชายขวา ๑ คู่
ไก่ต้ม ๑ ตัว หัวหมูต้ม ๑ หัว ขนมห่มขาวต้มแดงอย่างละถ้วย ข้าว
ปากหม้อ ถ้าหากบายศรีเขาอัดข้าวไปได้ก็อัดเข้าไปในบายศรี ถ้าใส่
ไม่ได้ก็เอาใส่ถ้วยไว้ต่างหาก แล้วก็ไข่ม้อยอดบายศรี ถ้ายอดบายศรี
เขาไม่เตรียมไว้ให้เราเสียบไขเราก็เอาไขวางรวมไว้กับข้าวก็ได้ ก็เท่ากับ
ว่าไข่ม้อย่างน้อย ๒ ฟองนะ แล้วก็กล้วยน้ำว้า มะพร้าวอ่อน ส้มโอ
อย่างละ ๒ เพราะว่าเราจัดบายศรีชายขวาไข่ม้อย่างไร ? ก็อย่างละ ๒ จัดเป็น
๒ ชุด มีเทพยดาสรวงหลวงพ่อกุหลาบ ? รู้จักไหม ? หลวงพ่อกุหลาบท่านจะมีเทพ
สมาทานกรรมฐานอยู่ม้วนหนึ่ง อย่าให้เกิน ๔ โมงเช้านะ ยิ่งเข้ายิ่งดี
เปิดเทพยดาสรวง ตั้งใจขอท่านปูพระอินทร์เพราะว่าพระอินทร์ท่าน
เป็นนายของเทวดาทั้งหมด ตั้งใจขอท่านว่าเทวดาองค์ไหนที่จะเกิดมา
เพื่อสร้างบารมีขอให้มาเกิดกับเรา จะบำรุงเลี้ยงเต็มที่ แล้วถ้ามาทั้งที่
ก็ควรจะให้คุณกับครอบครัวเยอะด้วย ไม่งั้นเดียวเลี้ยงมันอย่าง
เดียว..ตาย

ถาม :

ตอบ : เทวดาองค์ไหนที่จะมาเกิดเพื่อสร้างบารมี ขอให้มา
เกิดกับเรา ขอให้ท่านปูพระอินทร์ช่วยสงเคราะห์ให้เทวดาองค์ไหน
ที่ท่านปกครองอยู่จะมาเกิดเพื่อสร้างบารมีนะขอให้มาเกิดกับเรา
อธิษฐานขอกับท่านปูตื้อๆ อย่างนั้นแหละ

ถาม : อย่างนี้มันก็อยู่ที่ว่าเขาก็ต้องเนื่องกับเราด้วยสิครับ ?

ตอบ : มันก็ต้องเนื่องกันมาในอดีตอย่างน้อยๆ ก็ต้องมีอะไรกัน

นิดหนึ่ง

ถาม : อยากมีลูกแต่กลัวเลี้ยงลูกไม่ดี แต่ก็จริง ๆ นะได้ยิน
มาว่าดีก็ไม่ได้ ?

ตอบ : เด็กที่มาจากข้างบน ที่มาจากพรหม จากเทวดา เขาจะรู้
ภาษา รู้เหตุรู้ผลตั้งแต่เด็ก ๆ ถ้าเขาทำผิดครั้งแรกอย่าเพิ่งลงโทษ ให้
บอกเขาว่าสิ่งที่เขาทำแล้วผิดถ้าต่อไปหนูทำอีกแล้วแม่ต้องตีนะ
จะต้องลงโทษนะ แล้วต่อไปเขาทำผิดบอกเนียหนูทำผิดอย่างที่แม่
บอกแล้วตีเขาจะรับได้ แต่ถ้าไปตีเขาแล้วไม่ให้เกิดผลพวกนี้ก็คือ แล้ว
ถ้าตีขึ้นมาแล้วเลี้ยงยากอย่าบอกใคร ต้องคุยกันด้วยเหตุด้วยผล

ถาม : พอตีบ๊ีบ ผมก็เสียงดัง

ตอบ : พวกนี้จะรู้เหตุรู้ผล แต่ว่าเด็กก็คือเด็ก ความจำเขาจะสั้น
เราบอกซ้ำไปซ้ำมาเรื่อยๆ ก็ดีแล้วก็ลืมแล้ว เพราะฉะนั้นถึงเวลาบอกเขาใหม่ แต่
ถ้าหากว่าสิ่งนั้นเขารู้ว่าผิดแล้วเขาทำ ถ้าเราตีเขาเขาปรับได้มีเด็กอยู่คน
หนึ่งตัวมันนิดเดียวแหละ อายุประมาณสัก ๓ ขวบนะ ชื่อจริงเขาชื่อ
สมบัติ ใ้มนี่มาจากข้างบนแท้ๆ เลยพอเขาทำผิดพอเขาตีพอเขาเป็นอา
จารย์ด้วย พอตีบ๊ีบเขาถามว่าตีผมทำไม พ่อยังไม่โกรธยิ่งตีใหญ่กว่าลูกหัว
หม้อ แต่จริงๆ ลูกมันถามเหตุผลเท่านั้นแหละ ว่าตีทำไม แต่ไม่บอกเขา
ตีเขาแบบระบายอารมณ์ พวกนี้ถ้าตีขึ้นมาปรับได้แล้วว่าเขาอยู่ยาก

ถาม : นี่พอตั้งท้องก็ตั้งชื่อเลย ยังไม่ทันรู้เลยว่าลูกผู้หญิงหรือ
ผู้ชาย เพราะเคยแท้งนะคะตอนนั้นท้องได้ ๔ เดือน

ตอบ : ระยะเวลาที่ย่าไปเล่นคอมฯ บ่อยก็แล้วกันเห็นว่าใกล้คอมฯ
แท้งเยอะเพราะมันเท่ากับโดนเอ็กชเรย์อยู่ตลอด

ถาม : ก็นั่งทำงานอยู่หน้าคอม ฯ
ตอบ : เอาหมอนนุ่ม ๆ โปโต ๆ สอดไว้ข้างหน้าเราเวลาทำงาน มันช่วยได้เยอะ

ถาม :
ตอบ : กำลังของกรรมทั้งหมดเหมือนกับวังน้ำวนที่ดึงดูดเราอยู่ ถ้าหากว่ากำลังเราสูงกว่าเราสามารถแหวกว่ายเพื่อที่จะพ้นฝ่าให้หลุดพ้นจากวังวนอันนั้นขึ้นฝั่งไปได้ก็เป็นอันว่าจบ หนี้สินต่าง ๆ นะ ไม่ได้เกี่ยวกัน เจ้าหนี้ที่อยู่ฝั่งโน้น ถ้าจะตามขึ้นไปตามข้างบน (หัวเราะ) พอไปถึงข้างบนไม่มีใครเขาทวงกันแล้วจะ มันต่างคนต่างหลุดพ้นสบายไปแล้ว ไม่มีอะไรที่เป็นภาระเป็นกิจที่ต้องทำอีก

ถาม : วิธีเดียวที่จะหนีจากโลกคือต้องไปนิพพาน ?
ตอบ : ไปนิพพานให้ได้ถึงจะจบ ไม่อย่างนั้นแล้วกรรมทุกอย่างจะหมดลงด้วย ๒ สาเหตุ สาเหตุแรกเขาเรียกว่าอโหสิกรรม คือว่า โจอ๊กและจำเลยมาอยู่ต่อหน้ากัน พร้อมใจกันเอ่ยปากว่ากรรมทั้งหลายที่ทำมาขอให้เป็นอโหสิกรรม สิ้นสุดลงต่อกัน ถ้าตกลงกันได้อย่างนั้นกรรมนั้นจะจบลง อีกอย่างหนึ่งก็ถือว่าเป็นอโหสิกรรมด้วยการที่ฝ่ายหนึ่งทำความดีถึงที่สุด อีกฝ่ายหนึ่งไม่อาจจะตามได้ก็จบลงเหมือนกัน เขาไปต่างประเทศแล้วเราอยู่ที่นี้ไม่มีสตางค์ค่าเครื่องบินนะ ก็เป็นอันว่าไม่สามารถทวงได้ พระองค์ลูมาลีใช้หมดมัยสะจะ ? (หัวเราะ) ฆ่าไปชะบานเลยยังไม่ได้ใช้สักคนไปนิพพานซะแล้ว กรรมเป็นของน่ากลัวไล่ตามเราอยู่ตลอดเวลาเหมือนสัตว์ที่ดุร้ายตามทันเมื่อไหร่ก็ขบกัดทำอันตรายเราอยู่เสมอ บางทีถึงแก่ชีวิตลง อย่างเช่น อุบัติกรรมที่

มาตัดรอนทั้ง ๆ ที่ไม่ทันหมดอายุก็ต้องตายลงไป เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่ากลัวขนาดนี้ตามเราอยู่ตลอดเวลาขนาดนี้ถ้าไม่เร่งหนีมันให้พ้นก็จะโดนมันทำอันตรายอยู่เสมอ วิธีหนีที่ดีที่สุดก็คือต้องหนีไปนิพพาน ที่อื่นหนีไม่พ้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ไม่ว่าจะหนีไปอยู่ที่ใดมหาสมุทร จะหนีไปอยู่ในเกลียวเมฆบนท้องฟ้า หนีไปอยู่ในซอกเขาลึก ก้นเหวลึก สุดคณา กรรมทั้งหลายก็ยังคงตามได้เป็นปกติ ยกเว้นที่เดียวพ้นโดยสิ้นเชิง คือ พระนิพพาน

ถาม : ส่วนมากนี่คนที่ไปแล้วมักจะอยู่ไม่ได้ใช้ไหมคะ เช่นฆราวาส?
ตอบ : ถ้าเป็นฆราวาสหากว่าบรรลุมรรคผลแล้วอยู่จะเป็นโทษแก่คนอื่นมาก ความดีก็จะตัดให้ตายไปเลยจะได้ไม่เป็นโทษกับเขา
ถาม : โทษกับคนอื่นนี่หมายความว่าอย่างไรคะ ?
ตอบ : คนที่เขาไม่ทราบเขาก็ยังเห็นเราเหมือนเดิม แต่ความจริงกำลังใจของเราสะอาดถึงที่สุดแล้ว ในเมื่อเขาตะหนิดตะหนอยสิ่งที่ตบคืนกลับไปนั้น ถ้าทำดีก็จะได้คุณอนันต์ ถ้าทำชั่วแก่เราก็จะได้โทษมหันต์ นางขุขุตตราเพื่อนท่านเป็นภิกษุณีกลายเป็นพระอรหันต์ไปแล้วไปคุยกันอยู่ นางขุขุตตราท่านนั่งอยู่ เพื่อนท่านนั่งแล้วขวางเครื่องแต่งตัวท่านอยู่นี้ ท่านก็บอกว่าพระแม่เจ้าโปรดหยิบเครื่องแต่งตัวให้ดิฉันหน่อย ภิกษุณีท่านก็พิจารณาว่าถ้าเราไม่หยิบให้เธอ เธอโกรธจะลงนรก แต่ถ้าเราหยิบให้เธอโทษของการใช้พระอรหันต์ตายไปต้องเป็นคนใช้เขา ๕๐๐ชาติ การเป็นคนใช้เขา ยอมดีกว่าลงนรก ท่านก็เลยหยิบส่งให้ นางขุขุตตราต้องไปเกิดเป็นคนใช้เขา ๕๐๐ชาติ เพราะว่าใช้เพื่อนที่เป็นภิกษุณีอรหันต์ นั้นขนาดเป็นภิกษุณีแล้วคราวนี้ลองคิดดูว่าถ้าเราที่เป็น

ชมราวาสแล้วเพื่อนไม่รู้ละ ?

ถาม :

ตอบ : เด็กผู้หญิงคนนี้อายุประมาณ 5 ขวบ เท่านั้น ดายลง แล้ว พระยายมราชให้เทวทูต ไปตามหลวงพ่อกจากวัดท่าซุงบอกว่าเด็กคนนี้ เรียกหาหลวงพ่อกอยู่ตลอดเวลา พอหลวงพ่อกไปถึงก็แปลกใจว่าทำไมเรียกหา ก็ปรากฏว่ากำลังใจเขาทรงความคืออยู่ตลอด พระยายมบอกว่าเด็กคนนี้ได้ขึ้นจะเป็นพระอนาคามี แต่เนื่องจากเธอโตขึ้นจะเป็นคนสวยมาก และกรรมเก่าที่เคยทำไว้จะมาสสนอง ทำให้ถูกผู้ชายเบียดเบียน จะเป็นโทษแก่ผู้ชายมหาศาล เลยตัด ให้ตายชะดิกว่าขึ้นไปต่อข้างบนแทน เพราะฉะนั้นแค่นั้นยังเป็นโทษ อย่าวว่าแต่พระอรหันต์ แต่ใช้คำว่าแค่นั้น สำหรับพระอริยเจ้านี้ แค่นั้นของท่านประเมินไม่ได้ มหาศาลจนกะไม่ถูก อยู่จะเป็นโทษ แต่ว่าสำหรับโยมแล้วใช้กำลังใจเราไปกังวลอารมณ์พระอริยเจ้า บุคคลที่เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าแล้ว หากคนอยากอยู่ ไม่มีชั๊กคนหนึ่ง ส่วนใหญ่แล้วพร้อมที่จะไปอยู่ตลอดเวลาเพราะเห็น ว่าร่างกายนี้ โลกของเรานี้มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น เหมือนยังกับจมอยู่ในกองทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า บุคคลที่ตกลงไปในบ่อโคลน ก็คือหลุม ล้วน มีใครอยากจะแช่อยู่ในนั้นบ้าง มีแต่จะเร่งตะเกียกตะกายหนีมัน ไปให้พ้นๆเสีย เพราะทนอยู่กับความโสโครก เช่นนั้นไม่ได้ กำลังใจพระอริยเจ้าท่านสะอาดมาก จนกระทั่งเห็นความไม่ดีของร่างกาย ของโลกนี้ อย่างชัดเจน เห็นอย่างชนิดที่ไม่มีอะไรปิดบังซ่อนเร้นได้ ดังนั้นท่านจะเบือ เป็นอย่างยิ่ง ท่านจะไปเสียให้พ้นไปเดี๋ยวนี้ชะด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นเมื่อ มีโอกาสตัดให้ถึงแก่ชีวิตลง นั่นถือว่าเป็นสิ่งที่ เป็นไปตามความต้องการ

ของท่านเลย ท่านจะไม่มากลัวตายเหมือนกับพวกเรา

ถาม : ขณะนี้ มีพระที่ฝึกถึงขั้นนี้มีบ้างมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีจะ เยอะด้วย เยอะกว่าที่โยมคิด แต่ว่าจำนวนมากส่วนใหญ่ ท่านจะเก็บองค์ท่านเงิบๆ อยู่ จนกว่าจะถึงวาระหรือว่าถึงเวลาที่งานจุดนั้น ท่านจำเป็นจะต้องทำ ท่านก็ทำ พอหมดจากงานท่านก็ไป

ถาม : อยู่ทางภาคไหนมากที่สุดเจ้าคะ ?

ตอบ : ทางภาคไหนมากที่สุด ปัจจุบันนี้จะอยู่ทางอีสานมาก

ถาม : ทางใต้มีมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีทุกที่ที่ธรรมะของพระพุทธเจ้ายังสมบูรณ์อยู่ และคน ตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่ ไม่ใช่แต่ประเทศเรา ต่างประเทศก็มี

ถาม : ท่านคะ แล้วทำไมพระพม่าต้องเขียนคิ้วละคะ ?

ตอบ : ปกติแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติให้ภิกษุต้องโกนคิ้ว ท่านบอกว่าปลงผม โกนหนวด ตัดเล็บ เท่านั้น แต่ว่าคราวนี้สมัย รัชกาลที่หนึ่ง ไทยกับพม่ายังมีศึกกันอยู่ รัชกาลที่หนึ่งทรงมีพระบรมราชโองการประกาศให้ ภิกษุไทยโกนคิ้วเสีย เพื่อให้เป็นจุดแตกต่างกัน ถ้าทางฝั่งพม่าเข้ามาเพื่อสืบข้อราชการ ปลอมเป็นภิกษุเข้ามา ก็จะได้ แยกได้ว่าเป็นไทยหรือพม่า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ยังไม่มีการยกเลิก ประกาศอันนี้ ภิกษุของไทยก็ยังคงโกนคิ้วมาถึงทุกวันนี้ แต่ขณะเดียวกัน ว่าของพม่าเขาไม่มีการโกนคิ้ว ก็เลยเป็นปกติอยู่ ที่อื่นก็ไม่ได้โกนนะจะมี เมืองไทยที่เดียวที่โกนคิ้ว

ถาม :มีแต่คนชั่วทั้งนั้นเลย ที่เกิดขึ้นเดี๋ยวนี้ มีทั้งขโมยพระในวัด ตัด ข่าพระเพื่อจะชิง

ตอบ : มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย เพียงแต่ว่าสมัยนี้การข่าวมันรวดเร็ว เราก็เลยได้รับมากขึ้น ทั้ง ๆ ที่มีอยู่เหมือน ๆ เดิม ยุคไหนสมัยไหนก็เหมือนกัน

ถาม : แล้วทำยังไงให้กรรมเห็นทันตาให้เร็วขึ้นกว่านี้หน่อยคือจับบีบ

ตอบ : (หัวเราะ) ถ้าอย่างนั้นคงต้องไปตั้งกติกามาใหม่ละจ๊ะ เรื่องของกรรมเขามีปรากฏอยู่อย่างชัดเจนอยู่แล้ว คือ **ทิวฏฐธรรมเวทนิยกรรม** คือ ทำกรรมที่ให้ผลทันตาในชาติปัจจุบันนี้ **อุปัชฌเวทนิยกรรม** **อุปปราพรเวทนิยกรรม** เหล่านี้ให้ผลในชาติที่สองที่สาม อย่างเช่นว่าตายไปแล้วค่อยตกนรกอย่างนี้เป็นต้น กรรมเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราไม่ได้ทำในส่วนที่เป็นกรรม คือ กรรมอันหนัก แล้วให้ผลในปัจจุบัน ก็ไม่สามารถเป็นไปได้อย่างที่โยมต้องการหรอกจ้ะ **ไอ้ของเรานั้นจะกลายเป็นฟุ้งซ่านเดือนร้อนไปเองต่างหาก**

ถาม :

ตอบ : **พระยาชมพุดี** ท่านเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจมาก สามารถเหาะได้ มีพระขรรค์แก้ว มีธนูวิเศษ คราวนี้ท่านเองเหาะไปเที่ยว ไปเจอปราสาทพระเจ้าพิมพิสารเข้า พระเจ้าพิมพิสารปราสาทท่านสวยก็หมั่นใส่้อยากจะให้ฟังซะ ไซ้รองเท้าแก้วลงกระที่บดดู ปกติแล้วอำนาจเขาว่าเหยียบภูเขามุดินได้ แต่กระที่บดลงไป ปรากฏว่าพระเจ้าพิมพิสารท่านเป็นพระโสดาบัน พุทธานุภาพคุ้ม แทนที่ปราสาทจะพัง กลายเป็นว่าไปเหยียบชะจนแทงทะลอร่องเท้าแก้วเข้าไป แล้วโมโหก็เลยฟันด้วยพระขรรค์แล้วพระขรรค์ก็สามารถฟันตัดหินตัดภูเขาได้ก็บิ่นชะอีกก็โกรธ กลับไปถึงที่อยู่ของตัว ก็ส่งอภิวาตสมาเพื่อจะทำร้าย ธนูอันนี้ถือ

เป็นอาวุธที่สามารถตั้งได้ว่าจะยิงไปเป้าหมายไหน พอยิงไปแล้วสั่งว่าให้ไปทำร้ายใคร ก็ไปเฉพาะคนนั้น พระเจ้าพิมพิสารพอได้ยินเสียงธนูมาบอกว่าจะทำร้ายเฉพาะท่าน ท่านก็หนีเข้าไปในเขตวัน พอธนูตามไป พระพุทธเจ้าใช้วโยกสิณหนีไป แล้วเห็นว่าพระยาชมพุดีมีวิสัยที่จะได้เป็นพระอริยเจ้า เลยให้**พระโมคคัลลาน์**จัดการ พระโมคคัลลาน์ก็จัดแจงแปลงพระเขตวันกลายเป็นปราสาทราชวังของพระเจ้าจักรพรรดิไปเลย แล้วส่งเณรไปเป็นทูต เณรก็แปลงตัวแบบลักษณะพระเจ้าจักรพรรดิไป พระยาชมพุดีมาเห็นว่าแค่ทูตยังขนาดนี้ เลยยอมตามมา ตามมาถึงเจอคนเฝ้าประตูก็ตีกว่า พ่อค้าแม่ขายอะไรก็ดูสวยกว่าตัวเองไปหมดทำไมจะไม่ใช่ ไม่สวยกว่า เพราะส่วนใหญ่ภิกษุภิกษุณีอรหันต์ทั้งนั้นท่านปลอมตัวมา จนเข้าไปถึงพระบรมมหาราชวัง ซึ่งจริง ๆ ก็คือพระเขตวันมหาวิหาร พระพุทธเจ้าท่านทรงเครื่องจักรพรรดิเต็มอัครารอยู่ พระยาชมพุดีไม่สามารถที่จะต่อต้านอำนาจได้ ก็ยอมฟังธรรม เลยเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าได้ พระพุทธเจ้าปางที่โปรดพระยาชมพุดีนั้นจะทรงเครื่องพระจักรพรรดิ ถ้าจะดูตัวอย่างจริง ๆ ให้ดูที่**วัดพระแก้ว** วัดพระแก้วจะมีองค์ใหญ่ยืนทรงเครื่องอยู่สององค์ คือ**พระพุทธรูปอดฟ้าจุฬาโลก** และ**พระพุทธรูปเลิศล้ำภาลัย** สององค์นั้นจะเป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องจักรพรรดิ เขาเรียกปาง**ปราบพระยาชมพุดี** ทรงเครื่องสวยมากแล้วลักษณะของพระพุทธรูปเจ้าบนพระนิพพาน ก็จะเป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องที่หลวงพ่อบ้านใช้ว่า **พระวิสุทธิเทพ** พระวิสุทธิเทพก็คือลักษณะทรงเครื่องแบบพระแก้วมรกต

ถาม : ท่านเคยไปมัยคะ บ้านคุณหญิงสุรีย์พันธ์ ?

ตอบ : ของคุณหญิงสุรียพันธ์ุจริง ๆ สมัยหลังไม่ได้ไปละจะ เพราะว่า
ว่าสมัยแรก ๆ ที่หลวงปู่หลวงพ่อกิ่งหลายนั้น อาตมาจริง ๆ ตั้งใจจะบวช
สายหลวงปู่มั่นชะด้วยซ้ำ แต่เพียงแต่ว่าไม่ทราบว่าจะปลัดจับผลูทำ
ไหน พอสิ้นหลวงปู่ฝั้นก็มาอยู่ที่หลวงพ่อกิ่ง เพราะว่ารู้จักปฏิบัติตาม
หลวงพ่อดั้งปี ๒๕๑๘ พอปี ๒๕๒๐ หลวงปู่ฝั้นท่านก็สิ้น เหมือนยังกับ
ท่านส่งต่อให้ ให้รู้จักล่วงหน้าปีกว่าเกือบสองปี ก่อนหน้านั้นเกาะอยู่กับ
หลวงปู่ฝั้นเพราะว่าที่เกาะอยู่กับท่าน ไปสะกิดที่คำพูดของท่านง่าย แล้ว
ฟังเข้าใจง่าย ปกติแล้วสมัยนั้นรุ่น ๆ คงชักขนาดนี้แหละ ไปโน้นไปนี่เจอ
หลวงปู่หลวงพ่อกิ่งแบบมือ ขอของดีหน่อยครับ องค์ไหนก็ให้องค์นี้ก็ให้ไป
หลวงปู่ฝั้นนี่ซิ บอกดีนอกเอาไปทำไมเดี๋ยวมันก็หาย ทำไมไม่หาดีใน
ไว้ละ พอได้ยินก็สะดุดหู ก็กราบเรียนถามท่านว่า ดีในเป็นยังไงครับ ท่าน
บอกว่าพุทโธไง คำเดียวคุ้มได้สามโลกเลย ท่านสอนให้ภาวนา

ถาม :ช่วงสงกรานต์ หลวงปู่ หลวงพ่อกิ่งสายหลวงปู่..... วัด
บ้าน.....ท่านเอาพระธาตุมาให้ชมเข้าคิวกัน แล้วเอาเลนส์แว่นขยายส่อง
ให้เห็นแสงรัศมีออกมาสวยงาม

ตอบ : คุณหญิงท่านคล้าย ๆ กับว่า ต้องใช้คำว่าอะไร เกิดมาเพื่อ
อย่างนี้โดยเฉพาะ มีโอกาสได้อุปฐากหลวงปู่หลวงพ่อกิ่ง ซึ่งเป็นพระผู้
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาตลอดเลย โดยเฉพาะหลวงปู่หลุยส์ หลวงปู่ชอบ
สององค์นี้จะสงเคราะห์ท่านประจำ ๆ แล้วสายหลวงปู่มั่นก็ไปกันมาก

ถาม : ท่านเคยไปที่กุฎอก ของอาจารย์จวนมัยยะ ?

ตอบ : จะ อาจารย์จวน ท่านก็มรณภาพเร็วไปหน่อย คราวนี้ว่า
ระหว่างที่พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านอยู่อย่างนั้นพรหมเทวดา

ท่านก็สงเคราะห์กันมาก เวลาทำกรรมฐานสวดมนต์ไหว้พระ บางทีพระ
ธาตุก็เสด็จมาเองเฉย ๆ มากันเยอะต่อเยอะ เรื่องพระธาตุเสด็จนี้เป็น
เรื่องอัศจรรย์ว่าท่านมาได้ไปได้ ประสบการณ์ของอาตมาเองที่เจอมา
อย่างชนิดที่เรียกว่าต่อหน้าต่อตา ลืมตาเห็น ๆ ก็มี บางทีหล่นลงบนพื้น
ทั้ง ๆ ที่เป็นพื้นขัดมันหล่นปึกหายบิ๊บเลย ไม่สามารถที่จะตามหาได้ว่า
อยู่ที่ไหน

ถาม : ก็ตอนที่นำสาวไปไหว้เกศาของหลวงพ่อกิ่ง ก็ลงไปกราบกำลัง
นึกถึงเลย ขอให้หลวงพ่อกิ่งเสด็จมา พระธาตุนี้คะขาว ๆ ที่พื้นพรหมแดง
หล่นมาเลยคะ แต่แม่เอาไปไม่ได้นะคะ แต่นำสาวที่ไปนะจะได้ หนูดีใจ
ใหญ่คะ เก็บไปบ้าน

ตอบ : แล้วแต่ละจะ อันนั้นเป็นบุญเฉพาะของเขา เรื่องนี้เป็นเรื่อง
นอกเหตุเหนือผล ของหลวงพ่อกิ่งมีเรื่องหนึ่งที่อัศจรรย์ที่สุดในสายตาของ
อาตมา ซานหมากของท่านเป็นพระธาตุ อาตมาเคยเห็นเกศาพระเป็น
พระธาตุหลายองค์โดยเฉพาะหลวงปู่มหาอำนาจที่อาตมาจะทำบุญร้อย
ปีถวายท่านนี่ เกศาของท่านนี่โกน ๆ แล้วลูกศิษย์เอาใส่กล่องพลาสติกไว้
จะเป็นกล่องพลาสติกใหญ่ ๆ ประมาณแค่นี้ คราวนี้วันนั้นอาตมาถวาย
การรับใช้ท่านเสร็จก็กราบเรียนหลวงปู่ขอไว้บูชาหน่อย ท่านก็บอกว่าไป
ดูเอาซิ พอยกกล่องขึ้นมาหนึ่งเลย เพราะว่าดูจากด้านใต้กล่องนี้เป็นไข่มุก
เม็ดเล็ก ๆ นี่เต็มไปหมด ก็เลยกราบอย่างงามวางไว้ที่เดิม ไม่กล้าหยิบ
กลัวว่าบุญเราไม่ถึงจะรักษาไม่อยู่ พอตอนที่ท่านมรณภาพไม่ทราบ
ว่าใครยกไปทั้งกล่อง แล้วของหลวงพ่อกิ่งก็เกศาเป็นพระธาตุ อีกหลาย
องค์ก็เป็นให้เห็น ๆ อยู่ แต่ว่าเรามาสังเกตว่า การที่อัฐิเป็นพระธาตุหรือ

ว่าเกศาเป็นพระธาตุ นั่นเป็นที่เนื่องด้วยร่างกายนะ แต่ว่าขานหมากเป็นพระธาตุนี้ ไม่ได้เนื่องด้วยร่างกายเลย ไข่ม้อย? เป็นสิ่งที่เราเอามาเคี้ยวมากินนั้นสำหรับเป็นคนทั่ว ๆ ไป แต่ท่านคายออกมาแล้วเป็นพระธาตุ ตอนครั้งแรกที่ได้เห็นกับตา ถึงได้เชื่อว่าไข่ม้อย เพราะกำลังเปลี่ยนสภาพอยู่ ส่วนที่เริ่มเป็นพระธาตุก็จะเป็นแก้วสีแดงใส ๆ ส่วนที่เป็นหมากก็ยังทึบอยู่ ส่วนที่เป็นพลูครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งก็ยังเป็นสีเขียว ๆ ของพลูอยู่เห็นชัด ๆ เลยว่า เปลี่ยนจากขานหมากที่เป็นปกติแน่นอน ถึงได้เชื่อว่าที่แท้จริงแล้ว ถ้าหากว่าพระท่านจะสงเคราะห์อย่างหลวงปู่หลวงพ่อก่อนที่ท่านต้องการให้เป็นไป มันจะเป็นไปตามที่ต้องการเอง แล้วเห็นว่าสิ่งที่ไกลตัวขนาดนี้ยังเป็นพระธาตุได้ เพราะฉะนั้นเรื่องอื่นไม่ยากแล้วจะ บางทีสำหรับเด็ก ๆ บางคนหลวงพ่อก่อนใช้กระดาดชื้อชูเสร็จแล้วก็โยนให้ เด็กเขาก็ฉลาดหยิบขึ้นมาดูก็เป็นพระธาตุอยู่ ก็ใช้ ๆ อยู่เห็น ๆ นี้ พอโยนให้ก็เป็นพระธาตุ หมากที่ท่านฉันเสร็จแล้ว ท่านเหลือปลายอยู่หน่อยหนึ่ง เหลือหางหมากพอก่อนฉันเสร็จก็โยนให้ก็กลายเป็นพระธาตุแล้วมีอยู่ช่วงหนึ่งพอก่อนหมากเป็นพระธาตุแล้วคนที่อยากได้แล้วไม่ได้ ท่านไปที่จันทบุรี บ้านคุณเวสรา รัชชานนท์ ไปตำหมาก ท่านบอกว่าอยู่ ๆ พระท่านให้สั่งทำ ตำหมากเสร็จก็ปั้นเป็นองค์เล็ก ๆ มอบให้ ท่านบอกว่าบูชาให้ดี ใครที่ได้ไปบูชา ต่อไปจะเป็นแก้ว คำว่าเป็นแก้วของหลวงพ่อก็คือกลายเป็นพระธาตุ สมัยโบราณคำว่าแก้วก็หมายถึงว่าดีที่สุดในคราวนี้อะไรก็ตามที่เปลี่ยนสภาพไปในสายตาของเราอาจเป็นหิน จะเป็นเหมือนโลหะ เหมือนเงิน เหมือนทอง เหมือนทองแดงอะไรเหล่านี้เป็นต้น ภาษาโบราณเขาเรียกว่าแก้วทั้งนั้น

ถาม : ตอนหลังช่วงสงครามที่ บ้านคุณหญิงท่านนิมนต์พระสายหลวงปู่มั่น ไล่บาตรณะคะ แล้วหลวงปู่สอ ที่สร้างพระนาคปรกที่ไปไว้ตามทิศของประเทศไทย

ตอบ : ก็สายโน้น คือสายหลวงปู่มั่น ยังเอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติอยู่ ที่ใดก็ตามที่มีผู้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างแท้จริง สถานที่นั้นจะไม่ว่างจากพระอรหันต์ จะต้องมีการไปเรื่อย เพียงแต่ท่านไม่ได้มาติดประกาศว่าฉันเป็นแล้วจ้ะ ก็อยู่ที่ว่าเราจะต้องดูการปฏิบัติของท่านไปเรื่อย ๆ

ถาม : ในช่วงปีนั้นคะ เป็นช่วงที่ประเทศไทยต้องพบกับเคราะห์กรรมของประเทศอะไรมั๊ยคะ ? เพราะว่ารู้อีกว่า

ตอบ : ก็ วาระที่หนักมันผ่านมาแล้วจ้ะ

ถาม : ผ่านแล้วหรือคะ ?

ตอบ : ผ่านมาแล้ว จะเริ่มดีขึ้นหน่อยหนึ่ง แต่ว่าปีหน้าจุดสะดุดใหญ่ ยังมีเยอะ ปีหน้าของหนักมันจะมาจากภายนอกกระวัง ๆ แถว ๆ ตะวันออกกลางไว้ กลัวเหลือเกินว่ามันจะเอาชะปี่นี้ชะด้วยเข้าไป แต่ตามเกณฑ์มันปีหน้า คือถ้าเขาตีกันเองก็ไม่มีปัญหา ประเทศต่อประเทศ แต่ถ้าเริ่มมีประเทศไหนเข้าข้างอีกประเทศหนึ่งล่ะก็กระวังให้ดี มันจะเริ่มขยายใหญ่แล้ว

ถาม : จะเกิดเป็นสงครามโลกมั๊ยคะ ?

ตอบ : มันคงยังไม่ถึงสงครามโลกหรอก แต่ว่าผลกระทบมันจะกว้างมาก เพราะระยะนี้การข่าวอะไรทุกอย่างมันรวดเร็ว กลายเป็นว่าประเทศกลายเป็นบ้านเดียวกันไปเพราะฉะนั้นเกณฑ์ปีหน้ายังเป็นเกณฑ์อันตรายอยู่

ถาม : เป็นยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ถ้าประเทศอาหรับรูมติอิสราเอล เมื่อไหร่ มีอะไรที่เป็นปัจจัย ต้องใช้ก็ต้องเก็บ ๆ ไว้บ้างล่ะจะ มันก็มีพวกอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย อะไรพวกนั้นแหละ เพราะของพวกนี้ก็จะกลายเป็นของแพง มันก็คงจะไม่ได้แพงอย่างเดียวหรอก ใ้อบ้านเราเนี่ยมันแพง มันฉวยโอกาสแพงหมดนั่นแหละ

ถาม : แล้วเมื่อไหร่มันจะถึงยุคที่คนดีเกิดขึ้นเยอะล่ะคะ ?

ตอบ : ตอนนี้มีเยอะอยู่แล้วจะ เพียงแต่ว่าคนดีไม่ได้มีอำนาจในการปกครองมาก ยุคของคุณทักษิณนั่นนะถือว่าเป็นยุคที่เริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง จากส่วนที่ มันจะเป็นรอยต่อระหว่างเก่ากับใหม่ ในเมื่อเป็นรอยต่อระหว่างเก่ากับใหม่ ความวุ่นวายมันจะเยอะหน่อย แล้วหลังจากนั้นมันจะกลายเป็นว่าประชาชนมีอำนาจในการตรวจสอบ ฝ่ายปกครองมากขึ้น คนก็จะไม่กล้าที่จะทำความเลว ถึงทำก็ไม่อาจหลบรอด

ถาม : แล้วคุณทักษิณ มีสิทธิ์จะโดนม้ายคะ ? (เรื่องคดีชุกหุ้น)

ตอบ : ใ้อตัวนี้ไม่ต้องไปข้องใจ ไม่ต้องไปสงสัยเลยจะ ถึงเขาตัดสินว่าท่านผิด หลุดออกไป ท่านก็ยังคงบัญชาการอยู่ข้างหลัง ถ้าใช้คำว่าครบเทอมมัย ? ครบแหง ๆ เลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วถ้าหมดจากคุณทักษิณนี้ คนที่จะขึ้นมาแทนนี้จะดีกว่าม้ายคะ ?

ตอบ : มันจะอยู่ในลักษณะที่ว่า พอคนที่โดนตรวจสอบ โดนพักการทำงานไป มันก็จะหลุดออกไปเรื่อย ๆ คนที่มีความดีอยู่ก็จะกล้าปรากฏตัวมากขึ้น ๆ นั่นแหละ หลังจากนั้นก็จะเจริญมากนะจะพอเริ่มขึ้นรัชกาลที่สิบ

ต่อไปเรารายได้อยู่ตัว แต่ว่าช่วงนี้การวางรากฐานของรัชกาลที่เก้าที่ยาวนานมาถึงขนาดนี้ ความเป็นปึกแผ่นแน่นหนาของประชาชนเริ่มมีขึ้นแล้วพอกฎหมายใหม่ที่ออกมาเกี่ยวกับการเลือกตั้ง การปกครองอะไรที่สามารถตรวจสอบ สามารถคานอำนาจ ถ่วงดุลกันได้ อะไรกันได้ ความดีก็จะเริ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เป็นไรจะ ถ้าหากว่าโยมยังหายใจอยู่ ก็คงได้พบรัชกาลที่สิบ (หัวเราะ)

ถาม : หมึงม้ายคะ ?

ตอบ : นี่กำลังลุ่นอยู่ว่าขอให้รัชกาลที่เก้าของเราอยู่ให้ครบสักเจ็ดรอบเถิด สิบสองเจ็ดแปดสิบสี่ ไม่เอามากกว่านี้แล้ว ขอแค่แปดสิบสามพอ เพราะตามที่ทราบมาว่า ถ้าท่านอยู่ถึงแปดสิบสาม คนดีจะมีอำนาจขึ้นมามากกว่าจะเป็นฝ่ายปกครองบ้านเมืองมากกว่า ในเมื่อมันเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ขึ้นไป คราวนี้อะไรมันก็ง่ายแล้ว

ถาม : ตอนนั้นที่ไปทำบุญที่จังหวัดเลยนะคะ มีเจ้าอาวาสที่วัดไปที่เมืองจีน แล้วก็บอกให้คนไทยทุกคน คือทางเมืองจีนเขาจะเรียกว่า ตักม้อให้ทุกคนนี้ร่วมภาวนาให้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพราะว่าพระเมื่อบบนเนี่ยเขาจะเอาท่านไปแล้ว ในปีนั้น เห็นมีการบวชชีพราหมณ์มากที่สุด ในวันเกิดในหลวง ก็มีการบวชพระบวชอะไรนี้เยอะมาก แล้วก็สมเด็จพระสังฆราชให้วัดทุกวัดถวายพระพรกับในหลวง แล้วเขาบอกว่าคนเบื้องบนก็ว่าวุ่นใจเหมือนกัน เพราะของเราเนี่ยเยอะ แล้วไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรวิธีที่ดีที่สุด คืออย่าไปมุ่งว่า รัชกาลที่สิบจะเป็นใคร ขอทำยังไงให้รัชกาลนี้อยู่ให้มีพระชนมายุ ยิ่งยืนนานมากที่สุด

ตอบ : ตรงจุดนี้แหละที่คิดเหมือนกัน อาตมาเองก็มานั่งคิดว่า ปีนี้

ทุกอย่างสะดวก มันจะเป็นสัญลักษณ์เฉพาะ ที่ของหลวงพ่อกี้ ถ้าหากว่าเห็นสีแดงก็จะป่วย ยิ่งแดงมากก็จะป่วยหนัก เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องเฉพาะที่ท่านสงเคราะห์ให้ ถ้าเราไปบอกคนอื่นว่า เราเห็นพระพุทธรชินราชแล้วงานหนัก งานยุ่ง คนอื่นเขาเห็น เขาอาจรวย คนละอย่างกัน

ถาม : มีประสบการณ์อยู่ว่าเวลานอน พอเคลิ้มแล้ว เห็นแสงสว่างทุกทิศ เจิดจ้า.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ก็อาจเป็นได้ เรื่องของพระ ท่านจะแสดงให้เห็น ยังไงก็แสดงได้อยู่แล้ว พุทธานภาพไม่จำกัดอยู่แล้ว

ถาม : ของผมจำไม่ได้เลย ท่านก็เทศน์ไปเรื่อย พอผมตื่นมาปั๊บ

ตอบ : ให้ตั้งสตินะ ตอนที่ฟังเรายังรู้ตัวอยู่ ให้ตั้งสติ ตั้งใจจำ พอตื่นมาปั๊บ รีบโน้ตเอาไว้ ไม่อย่างนั้นจะหายหมดหลวงพ่อกี้ท่านเตือนนักเตือนหนาว่า นักปฏิบัติที่ดี กระทบกับปากกาต้องใกล้มือไว้เสมอ ถ้าทิ้งให้ผ่านระยะแป๊บเดียวเท่านั้นเองจะลืม

ถาม : กระทบกับปากกาก็มี แต่ชะล่าใจ

ตอบ : ไอ้ชะล่าใจนะ อาตมาโดนมาแล้ว ไม่ต้องไปเสียเวลาทวนเลย จำอะไรได้ตรงไหนก็รีบโน้ตไว้เลย แล้วถึงเวลา มาค่อย ๆ ไล่ แล้วจะคิดออก แต่ถ้าถึงเวลาไม่มีอะไรที่เป็นเค้าเลา ๆ ให้เราหน่อยนี่ มันหายหมดเลย

ถาม : มัวแต่นอนทบทวนไป ทบทวนมา หายไปเลย

ตอบ : ทั้งระยะเวลาหน่อยเดียวไปเลย อันนี้ใจมาด้วยตนเอง ไอ้เราก็ว่าหลวงพ่อกี้สั่งงานแค่สามข้อเรื่องเล็ก สามสิบข้อยังจำได้ใช่ไหม ปรากฏว่าพอสว่างเท่านั้นแหละ หายเรียบไปเลย เหลืออยู่ข้อเดียว อีกสองข้อและยังงี้ก็และไม่มีขึ้น หายไปเหมือนยังกับไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

ถาม : ข้อที่ทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น ไข่ม้อยครับ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ เหลือทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น อยู่ข้อเดียวจริง ๆ ก็ขี้ใจว่าทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น ทำไมท่านเน้นท่านบอกกว่าคนเรานั่งอยู่หน้าพระ ปากมันก็สวดมนต์ด้วย ถึงมันจะคิดชั่วขนาดไหนมันก็ไปทำไม่ได้หรอก(หัวเราะ) อย่างน้อย ๆ ก็มีความดีอยู่

ถาม :

ตอบ : มันถามหาของหนักเลยนี้หว่า จรณะ ๑๕ คือ ความประพฤติ ๑๕ อย่างด้วยกันนะ ประกอบไปด้วย

อินทรีย์สังวร คือการสำรวม ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

โภชนมัตตัญญูตา รู้จักรับประทานอาหารแต่พอสมควร
ยังปากเป็น

ชาคริยานุโยค คือ ปฏิบัติธรรมของผู้ตื่นอยู่เสมอ ก็คือว่า สร้างสติให้สมบูรณ์อยู่เสมอนะ แล้วก็จะมี

พาหุสัจจะ หรือ พหูสูตร คือ เป็นผู้ที่ได้ฟังมาก

มีสติ

มีปัญญา

มีฌาน ๑ , ฌาน ๒ , ฌาน ๓ , ฌาน ๔

นาน ๆ ถามที่ซักจะหาไม่ค่อยเจอ มีหลายตัว ถ้าจะเอาจริง ๆ เดี่ยวไปเปิดตำราให้ ๑๕ อย่าง ไล่ตัวแรกขึ้นมาก็จุกแล้ว อินทรีย์สังวร สำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ถาม :(ฟังไม่ชัด)..... แล้วต้องละนิรวันต์ ละอิทธิบาท ๔ อย่างนี้แล้วจะคุมอารมณ์ยังไงครับ ?

ตอบ : อิทธิบาท ๔ ห้ามละ อิทธิบาทจะเป็นตัวคุมทั้งหมดถ้าอิทธิบาท ๔ ทรงตัว คือ ความพอใจที่จะทำมี ความเพียรที่จะทำมี จิตใจปักมั่นกับสิ่งที่เราทำ หมั่นทบทวนว่าเราทำไปถึงไหน สิ่งนั้นจะได้อยู่แล้ว คราวนี้ถ้าหากว่าเราเริ่มทรงฌานปั๊บ นวัตกรรมเข้าไม่ได้ มันก็เลยไม่ยาก พอทำอันหนึ่ง อันอื่นมันกลายเป็นง่ายหมด เพราะฉะนั้น ให้ทำถึงเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วเราจะเริ่มต้นยังไงครับ ?

ตอบ : เริ่มต้นยังไง จริง ๆ น่าจะเริ่มต้นตัวภาวนาเลยนะถ้าอยากทำก็ต้องทำ ในเมื่อต้องทำ ก็ต้องลงมือเลย เริ่มภาวนาพออารมณ์ใจมันเริ่มทรงตัวแล้ว อันอื่นก็ไม่ยากแล้ว

ถาม : ตัวมหาสติปัฏฐานนี่ครับ เวลาเราทำจริง ๆ จะเริ่มต้นตรงไหนครับ ?

ตอบ : มหาสติปัฏฐานนี่ต้องเริ่มต้นตรงตัวอานาปานบรรพก่อน คือ ลมหายใจเข้าออกเป็นอันดับแรกเลย มันจะยากอยู่ตัวแรก ตัวอื่น ๆ นี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการพิจารณามากกว่า พออิงไปถึงเวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม อะไรพวกนี้ จะเป็นการที่เราใช้สติตามดูอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจะลำบากอยู่ขั้นแรก คือ ตัวอานาปานุสสติ

ถาม : คือเอาสติตามดูทั้งกายและใจ

ตอบ : ตามดูให้มันรู้ว่ามันคือมัน เราคือเรา ไม่ได้เกี่ยวกันเลย ต่างคนต่างอยู่ จิตคือเรา เวทนาคือเวทนา อย่างนี้ มันจะต่างคนต่างอยู่กัน ตัวจิตในจิต ก็คือว่า อาการที่มันเป็นไป เป็นยังไง ขณะนี้จิตของเรามันตั้งมันหรือไม่ตั้งมัน ขณะนี้จิตมันไม่ฟุ้งซ่านหรือฟุ้งซ่าน ตัวของธรรมในธรรมก็เหมือนกัน ก็ตามดูไปเรื่อยว่าเป็นยังไงดีมี มีดี สร้างมันขึ้นมาถ้าหากว่า

สร้างมันขึ้นมาแล้ว ดืออยู่แล้ว ก็ทำให้มันยิ่ง ๆ ขึ้นไป มีสิ่งที่ไม่ดีมี ถ้าหากมี ก็ไล่มันออกไป ระเบิดระวังไว้ อย่าให้มันเข้ามา

ถาม : ต้องปฏิบัติรวม ๆ กัน

ตอบ : จริง ๆ แล้ว มันต้องรวมกันทั้งหมดนั่นแหละ แต่ว่าถ้าหากว่าว่าตามขั้นตอนแล้ว อันดับแรกจะยากที่สุดเสร็จแล้วพอสรุปลงท้ายทุกบรรพ ท้ายทุกหมวด ทุกตอน ท่านจะลงท้ายว่า นะ จะ กิยฺจ โลก อุปาทิยติ คือ เรืองจงอย่ายึดถืออะไร ๆ เลย แม้แต่เหนื่อยหนึ่งในโลกนี้ สักนิดเดียวก็ยึดไม่ได้ที่สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดเทพศิรินทราวาส บอกว่า ให้ปล่อยข้างหน้า ปล่อยให้ข้างหลัง ปล่อยให้ตรงกลาง ข้างหน้าก็คืออนาคต ข้างหลังก็คืออดีต ตรงกลางก็คือปัจจุบัน ยึดไม่ได้ทั้งหมดเลย แรก ๆ ก็ตัดอดีต ตัดอนาคตให้เหลือแต่ปัจจุบันแล้วหลังจากนั้น ปัจจุบันก็ต้องปล่อย

ถาม : อย่างการฝึกมโน(ฟังไม่ชัด)..... เหมือนการสร้างมโนภาพ

ตอบ : สร้างมโนมันยาก มันได้แต่ภาพ ไอ้สักลินรส มันไม่มี มันไม่ละเอียด

ถาม : ผมเคยได้ยินว่า วัดแถวจังหวัดกาญจนบุรีนะครับ ให้พิจารณาอสุภะให้สมไปเลยครับ แบบการแต่งตัว.....

ตอบ : ที่สำนักของ เกาะมหาเมฆคลก็มี คือเขาบริจาคนิสัยมา ใส่โลงแก้ว ถึงเวลาไปยืนดูกัน ของเราเองถ้ามันหาศพคนไม่ได้ หมู หมา กา ไก่ มันตาย ก็ลักษณะเดียวกันแหละ ถ้าเป็นวิจิตทกะอสุภะ มันขาดเป็นท่อน ถ้าเป็นโลहितตะกะอสุภะ เลือดไหลโทรมเลย เป็นปุพฺพุกะอสุภะ

มีแต่ซากหนอนเต็มไปหมดอย่างนี้ เป็นวิถึละกะอสุภ ก็ขึ้นเขี้ยวปีเลย

ถาม : เลือกกองใด กองหนึ่งก่อนใช้มัยครับ ?

ตอบ : ลักษณะว่าศพมันเป็นแบบไหนก็คือกองนั้นนะ เราเลือกไม่ได้ที่ เจอศพแบบไหนก็พิจารณาแบบนั้นไป แต่ว่าสมัยนี้มันมีโครงกระดูกขาย ก็เล่นอฏฐิกะอสุภไป แต่ว่าโครงกระดูกมันไม่ค่อยขายกัน ส่วนใหญ่ถ้า ไม่ใช่นักศึกษาแพทย์ โอกาสครอบครอง มันน้อย

ถาม : นักศึกษาก็มีโอกาสได้ปลงอสุภะได้มากที่สุด

ตอบ : พวกนั้นมันตายด้านกันหมด อยู่ชะจนชิน ถ้าหากว่าไม่มี ปัญญาพิจารณามันก็จะตายด้าน ถ้ามีปัญญาพิจารณามันจะตาย ด้านลักษณะปล่อยว้าง แต่ไอนั้นมันตายด้านเพราะชาชิน

ถาม : ต้องไปทำงานร่วมกตัญญู

ตอบ : คือ จริง ๆ แล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้นโอกาสมันมีเยอะเพียง แต่ว่าของท่านเอง กำลังใจมันคิดทางด้านนี้หรือเปล่านั้นดูก็ได้ ร่วมกตัญญู ก็ได้ โอกาสเจอเยอะ แน่นนอนเลยวัน ๆ หนึ่ง ต้องได้เจอซั๊กศพสองศพ

ถาม : แล้วที่ว่า คำภาวนาที่ว่า อฏฐิ กัง ปฏิกุลลัง เพื่อ.....

ตอบ : ตอนช่วงนั้นนะ เราใช้คำภาวนาพร้อมกับจำภาพ ต้องใช้คำว่า จำภาพ พอภาพมันทรงตัว แล้วคราวนี้ใช้คำภาวนาติดต่อกันไปเลย ปกติแล้วพอภาพติดตา คำภาวนาทรงตัวของเขาก็คือว่าสิ้นสุดแค่นั้น แล้วเกี่ยวกับอสุภกรรมฐาน แต่หลวงพ่อบอกเราสอนให้ใช้วิปัสสนาญาณ ต่อไปเลย อย่างเช่น อฏฐิ กัง ปฏิกุลลัง อย่างที่ว่ามันใช้มัย ? สภาพของ กระดูกมันเป็นอย่างไร สภาพที่แท้จริงของมัน จริง ๆ แล้ว มันมีเลือด มีเนื้อ มีอะไรอยู่ กระดูกเป็นเพียงโครงหนึ่งเท่านั้นเอง พอถึงเวลา ถ้าหากว่ามันยัง

ใหม่ ยังสดอยู่ มันก็สกปรกไม่เห็นมีใครอยากได้ ตัวของคนอื่นก็เป็น อย่างนี้ จะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย คนหรือสัตว์ ก็เหมือนกัน พิจารณาต่อไป เรื่อยจนใจมันยอมรับ เพราะสภาพจริง ๆ แล้วตัวเรามันไม่ใช่ของเรา

ถาม : อย่างสมมติว่าตัวอากาศาณูจายตนะ ต้องใช้อารมณพิจารณา เข้าช่วยหรือเปล่า?

ตอบ : ไม่ใช่แต่ตัวอากาศาณูจายตนะ ทั้งสี่ของอรูปรูปมานั้นเกือบ จะเป็นอารมณ์พิจารณาทั้งหมด คล้าย ๆ วิปัสสนาญาณเลย เพียงแต่เขา เริ่มต้นด้วยฌานสี่ตั้งรูปขึ้นมาก่อน เสร็จแล้วทิ้งรูป แล้วพิจารณาไปตามที่ ตนเองต้องการว่าจะใช้ข้อไหน ถ้าเป็นอากิญจัญญายตนะนี้ มัน วิปัสสนาญาณดี ๆ นี้เอง ต่อท้ายนิดเดียวก็ไปนิพพานได้ อากิญจัญญายตนะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเราไม่ว่าจะเป็นคนสัตว์ วัตถุธาตุ บ้านเรือน โรงอะไรในที่สุดก็เสื่อมสลาย ตายพังหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ แม้แต่น้อยหนึ่งก็ไม่มี กระทั่งตัวเราสักนิดหนึ่งก็ไม่มี ถึงเวลานั้น จะเหลือ สภาพจิตเดียวเท่านั้นเอง พอมันทรงอุเบกขาก็คือเต็มอารมณ์ของมัน พอเต็มอารมณ์ของมัน ตอนนั้นความรู้สึกของมัน มันเหลือแต่จิตดวงเดียว ตอนนั้นแม้แต่อะไรต่อมิอะไรก็ไม่เหลือ มันก็เป็นการพิจารณานั้นแหละ แต่เราใช้ฌานสี่เริ่มต้น

ถาม : แล้วเวลาเราเข้า เราเข้าไปที่ละอย่างใช้มัย ?

ตอบ : ที่ละอย่าง

ถาม : แล้วก็มาอากิญจ ๙

ตอบ : แล้วแต่ พอคล่องแล้วก็สลบได้ แต่ถ้าหากว่าไม่คล่อง ว่าไป ตามขั้นมันก่อน ตอนที่เล่นอยู่ก็แปลก ๆ ว่า มันเป็นตัววิปัสสนาญาณชัด ๆ

เลย แต่เพียงแต่ว่าวิปัสสนาญาณส่วนใหญ่ของเรา นิยมตรงว่าถอยมาตรง
อุปจารสมาธิ แล้วพิจารณาไฉมัย ไอโนเนมันพาดด้วยฉาณสี่

ถาม : แล้วการเข้าฌานสลบฌานมันทำได้หรือครับ ?

ตอบ : สลบได้ พอคล่องตัวแล้ว เราจะลดอารมณ์ของเราหรือเพิ่ม
อารมณ์ของเรา ให้ไปอยู่ตรงจุดไหน มันทำได้เดี๋ยวนั้นเลย

ถาม : คือจากสี่ไปสอง สองไปสาม ไปได้ ?

ตอบ : ได้ สมัยที่ฝึกอยู่นี้ นิ่ง ๆ นอน ๆ เป็นไอ้บ๊ายอยู่คนเดียว ถ้าลง
ก็บีบเต็มที พอขึ้นก็บีบ ๆ ทีละขั้นตรงนั้น สนุกอยู่คนเดียวแหละ ไม่อย่างนั้น
แล้ว มันบังคับร่างกายไม่ได้นี่ ถ้าหากว่าปล่อยเต็มที่เลย ตัวมันเหมือนยัง
กับท่อนไม้ท่อนหนึ่งนะ ต้องหัดให้คล่องไว้ ถ้าไม่หัดให้คล่องนี้สู้กิเลสยาก
พอกระทบบีบนี้ต้องเกาะไว้ก่อนเลยบางคนเขาบอกว่าเป็นการติดฉาน
ติดในอรูปรูปาน ยังไม่ต้องไปฟัง ติดไว้ก่อน เกาะไว้ก่อนถ้าเราไม่เกาะ
นี้มันปล่อยไม่ได้ พอเกาะเต็มที่แล้ว มันปล่อยของมันเอง

ถาม : แล้วเราต้องตั้งต้นด้วยกสิณก่อนมั๊ย ?

ตอบ : เรื่องของรูปาน ไม่จำเป็นต้องเป็นกสิณ ใช้อานาปานุสสติ
ก็ได้ แต่ว่าอรูปรูปานนี่จำเป็นจะต้องใช้ภาพกสิณเข้ามาเป็นเครื่องช่วย
เมื่อตั้งภาพขึ้นมาก็ลืมซะ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาพิจารณาไป

ถาม : จะปรึกษาเรื่องแต่งงาน ฤกษ์ไหนดี ?

ตอบ : ไปดูฤกษ์ในโน้น (ฤกษ์ที่หาไว้ให้แล้ว) หาวนดี ๆ ที่ไม่ตรง
กับวันพฤหัสบดี กับ เสาร์ มันจะมีฤกษ์อยู่ แปะอยู่ตรงนั้น เขาเรียกว่าฤกษ์
พรหมประสิทธิ์ เป็นฤกษ์ที่เหมาะสมกับการมงคลต่าง ๆ แต่ว่าเรื่องแต่ง
งานนี้หลวงพ่อบอกว่าให้วัน พฤหัส กับ เสาร์วันพฤหัสแต่งงานกัน

ก็ไม่น่าจะเกินสามปี แต่ถ้าวันเสาร์แต่งงานกันนี้ ชีวิตจะมันมาก ทะเลาะ
กันประจำ ถ้าอยากได้คนใหม่เร็ว ๆ ก็แต่งงานพฤหัส ไปลอก ๆ เอาว่ามีวัน
ไหนบ้าง

ถาม :ทุกข์ สมุทัย ให้พิจารณาอย่างไร ?

ตอบ : มันแล้วแต่ที่เราจะถนัดตรงจุดไหน อย่างเช่น เรามองไปก็จะ
เห็นว่าทุกคนนะ เป็นทุกข์ ไอ้ตัวเล็กมันอยากจะเดิน มันอยากจะวิ่ง อยาก
จะพูด มันยังพูดไม่ได้อย่างใจ มันก็ทุกข์ ผู้ใหญ่นั่งอยู่ทุกข์ เพราะว่าเมื่อ
อาตมานั่งอยู่ตรงนี้ก็ทุกข์ ตั้งแต่เข้ามาจนปานนี้ กว่าจะได้ลุกไปห้องน้ำ
แต่ละที มันแสนจะยาก ให้เห็นว่าทุกคนมีแต่ทุกข์ เราเองก็ทุกข์อยู่เช่น
เดียวกับเขา

ถาม : หลังจากนั้นก็ทรงอารมณ์ ?

ตอบ : จำ รักษาอารมณ์อานาปาฯ ประคับประคองเอาไว้ ให้ความ
รู้สึกของเรา ขึ้นชื่อว่าโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์เช่นนี้ ไม่มีสำหรับ
เราอีกเราขอเกิดชาตินี้ชาติเดียวแล้วรักษาอารมณ์นั้นให้อยู่กับเรา
ให้นานที่สุด

ถาม : แล้วถ้าทรงพรหมวิหารสี่ ก็คือพิจารณา ?

ตอบ : จะ ก็คือพิจารณาตั้งใจแผ่เมตตาให้ใจทรงตัวแล้วก็จับอานา
ปาฯ ต่อ

ถาม :

ตอบ : การปฏิบัติถ้าจะมุ่งพระนิพพานจริง ๆ มันเหมือนกับล่า
ช้างงานใหญ่่มโหฬาร ช้างมันมีสี่ขา เหมือนกับ รัก โลภ โกรธ หลงเรา
ต้องพยายามตัดขามันให้ได้ เพราะช้างมันแข็งแรง ถ้าไม่สามารถตัด

กำลังมันโดยการตัดขามันได้ โอกาสที่เราจะเอาชนะหรือล่าสำเรจนั้นหาได้ยาก เพราะฉะนั้นต้องหาทางตัดขามันให้ได้ ขาใด ขาหนึ่งเสียก่อนคือในตัว รัก โลภ โกรธ หลง ตัวรัก หรือราคะ ตัดมันได้ ด้วยกายคตานุสติ หรือ อสกุกรรมฐาน ไช้มัย ? ตัวโลก อยากรู้ได้ ใครดีตัดมันได้ด้วย จาคานุสติ กับ ทานบารมี ตัวโกรธ โทสะตัดมันด้วยพรหมวิหารสี่ หรือว่ากสิณสี่ กสิณสี่สี่อย่าง ก็คือ เขียว ขาว แดง เหลือง ตัวโมหะ ตัวหลง ตัดมันด้วยวิปัสสนาญาณ ไช้ปัญญาเข้าช่วย ถ้าหากว่าตัวใดตัวหนึ่งมันโดนตัดขาดลง อีกสามตัวกำลังมันน้อยแล้ว ไปไม่รอดหรอก เสรจเราแน่ เพราะฉะนั้นต้องพยายามหน่อย ถ้าหากว่าสามารถตัดมันได้ สำเรจ หรือตัดมันได้ไม่สำเรจแต่ผูกมัดมันไว้อยู่กับที่ไม่สามารถที่จะทำอันตรายกับเราได้มากก็ยังมีดีนะ ผูกมัดมันแล้วก็บังคับมัน อย่ำให้มันมาบังคับเราเพราะฉะนั้นบางที บางอย่างมันก็เหมือนกับว่า เป็นลักษณะนิมิต ที่จะบอกเหตุเราล่วงหน้าได้ เราอาจผูกมันอยู่ก็ได้ ลากมันไปไหน ๆ ก็ได้ แต่ว่ามันยังไม่ตายนะ ต้องระวังให้ดี ไช้มัยละ ? ในเมื่อมันไม่ตาย ก็ต้องหาทาง ค่อย ๆ หนั ค่อย ๆ ฉือน จนกว่ามันจะตายไปที่ละส่วน

ถาม : รากมันลึกไช้มัยคะ ?
ตอบ : ตัวส่วนละเอียดเขาเรียกว่าอนุสัย ถ้าเปรียบเหมือนกับต้นไม้ เราโค่นต้นไม้ลงได้ โอ้ย! มันล้มลงที่ พื้นดินสะท้อน รู้สึกผลงานมโหฬาร เหลือเกินเลยไช้มัย ? แต่ปรากฏว่าถ้าลองขุดลงไป รากมันอาจจะเยอะกว่าใบหรือกิ่งข้างบนเสียอีก ยิ่งสาวไปมันก็ยิ่งเล็กลง ๆ แต่ว่าถึงช่วงนั้นปัญญา กับสติมันจะเท่าทันกิเลส ถึงละเอียดแค่ไหนมันไล่กันทัน ไล่กันทัน แรก ๆ

ถ้าเราเป็นนายพรานนะ ยิ่งข้างมันง่าย เป้ามันใหญ่ ต่อไปก็มีมายิงพวก กวาง พวกหนูอะไรอย่างนี้ ตัวมันเล็กลง ยิ่งยากขึ้น ไปท้าย ๆ โนนไปยิ่ง ยุง โอกาสจะถูก โอกาสที่จะเห็นมัน มันยาก แต่ถ้าหากว่าสติปัญญา ถึง ตรงจุดนั้นแล้ว มันไม่เกินความสามารถของเรา

ถาม : ความฝันมันบอกเหตุ
ตอบ : ฝันมันบอกเหตุได้ล่วงหน้า ยกเว้นชาติวิปริต จิตนิวรรณะไร พวกนั้น มันก็พุ่งชานไปเปล่า
ถาม :(ฟังไม่ชัด)
ตอบ : มันก็ต้องหาที่เกาะของมัน อย่าลืมนะว่า กิเลส ตัณหา อุปาทานทั้งปวงนะ มันต้องมีสังขารเป็นที่เกาะ โดยเฉพาะร่างกายของเรา นะเป็นที่เกาะ แล้วอาศัยสังขารของเราเป็นตัวหล่อเลี้ยงมันให้เติบโต ตัวสังขารนี้หมายถึงความนึกคิด ประจุแต่ง ถ้าเราไม่ให้มันเกาะซะ อย่ง มันก็เสริจ หรือไม่ก็ เราเลิก ไม่เป็นที่ให้มันเกาะ มันก็เสริจ เหมือนกัน เจ้าพวกนี้มันจำเป็นต้องอาศัย ดังนั้น เวลาเราเกิดอารมณ์ ราคะ โลภะ โทสะ โมหะขึ้นมาแยกให้ออกว่ามันเป็นอารมณ์ของร่างกาย ไม่ใช่จิตใจของเรา ในเมื่อธรรมชาติของร่างกาย มันต้องมีอารมณ์เหล่านี้ เรื่องของเจ้า มีก็มิไปเกาะ ข้ำไม่ให้ความสำคัญกับเจ้า แล้วเราก็อย่ำไปยุ่ง กับมัน พอเราไม่ยุ่งไม่ไปปรุงไปแต่งต่อเนี้ มันเองอยู่ได้เดี่ยวเดียว มันก็ตาย เห็นหนุ่ม ๆ เดินมาตรงหน้าสักแต่ไม่เห็น อย่ำไปยุ่งกับมัน ใ้ตัวราคะมัน โผล่มาไม่ได้หรอก หล่อแคไหน ไม่ไปปรุง ไม่ไปแต่ง เพล็บเดี่ยวมัน ก็เสริจแหง
ถาม :

ตอบ : พุทธบูชา มหาเตชะวันโต ธรรมบูชา มหาปัญโญ สังฆบูชา มหาโกคโค โพลออกมาลัย ? บูชาพระพุทธเจ้าจะมีเดชอำนาจมาก บูชาพระธรรมจะมีปัญญา มาก บูชาพระสงฆ์จะรวยมาก (หัวเราะ)

ถาม :

ตอบ : ของพวกเรานะ มันอยู่ในยุคบุกเบิก ยุคหักล้างทางพงนะ มันเหนื่อยสายตัวแทบขาด รุ่นนี้เขามันชูเปอร์ไฮเวย์แล้ว แต่ว่าของเขาเสียเปรียบเราอยู่ตรงที่ว่า เราลำบากมาก เราเห็นทุกข์มาก คนเห็นทุกข์มาก จะเข้าถึงธรรมได้ง่ายกว่า ของเขาเองรุ่นนี้ส่วนใหญ่มันเป็นพวกฤทธิ์ พวกอภิญา พวกฤทธิ์พวกอภิญา ความสบายมาถึงตัวก่อน สบายเกินไป ติดอยู่ที่นั่นแหละ แล้วอินฉาเขาตรงที่ความสบาย แต่ให้เป็นอย่างเขา ไม่เอาหรอก

ถาม : พวกนี้ถือว่าเป็นทิฐิมานะ เป็นทิฐิมิยะ ?

ตอบ : มันเป็นอยู่ ตัวทิฐิมานะคือว่าเขามาสูง แล้วเขาอยู่กับเหตุ กับผลมาก่อน อยู่กับความดีมาก่อน แล้วอยู่ ๆ เราเอาอำนาจ หรือว่าความไม่ดีของเรามาบีบบังคับเขา เพราะฉะนั้นแรงต่อต้านจะมาก

ถาม : แล้วพวกนี้ ถ้าดีก็ดีไปเลย ?

ตอบ : มันก็ไม่แน่นอนเหมือนกัน บางทีก็ตันตรง กลางคด ปลาย ๆ ตรงอีกที พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าบุคคล แบ่งได้เป็นสี่ประเภท. โชติ ตะโม ปรายโน สว่างมาแล้วมืดไป ณ เบื้องหน้า โชติ โชติ ปรายโน สว่างมาแล้ว สว่างไป ณ เบื้องหน้า ตะโม โชติ ปรายโน มืดมาแล้ว สว่างไป ณ เบื้องหน้า ตะโม ตะโม ปรายโน มืดมาแล้ว มืดต่อไปณ เบื้องหน้า เพราะฉะนั้น อันที่ถือว่าดี ก็คือว่า สว่างมาแล้ว สว่างไป ที่น่าชมเชยก็คือว่า มืดมาแล้ว

สว่างไป นะ แล้วไอ้ที่นำเตชะก็คือ สว่างมาแล้วมืดไป (หัวเราะ) ส่วนมืดมาแล้วมืดไปนั้นน่าสงสาร

ถาม : รากเหง้าของความโกรธ มันมีอะไรบ้างคะแล้วจะแก้ หรือจะขุดรากมันยังไง ?

ตอบ : ถ้าจะขุดนะ ก็ควักตา แล้วก็ขุดหู แค่นั้นแหละโกรธยากแล้ว เพราะว่ามันเข้าถึงง่ายที่สุดทางตา กับทางหู ตาเห็นเก็บเข้าไปสู่ใจ ไม่พอใจ หูได้ยิน เก็บเข้าไปสู่ใจ ไม่พอใจ ไม่พอใจกับถูกใจนะ แย่ทั้งคู่ ถูกใจแสดงว่าชอบ ไม่พอใจแสดงว่าไม่ชอบ ไช้มัย ? โบราณเขาบัญญัติ คำศัพท์ดีจังเลย ถูกใจ ถ้าถูกเป๊ะก็เจ๋งเลย ของเราต้องสักแต่ว่าเห็นสักแต่ว่าได้ยิน รู้เอาไว้แล้วรักษาใจให้ดี อย่าให้มันเข้ามาในใจได้ ดูแล้วก็ไม่ยากนะ

ถาม : แต่ทำยากจัง ?

ตอบ : ค่อย ๆ ทำสิ ถ้าสติมันทันแล้ว เรื่องอื่น ๆ มันไม่ยาก ตามลมหายใจ เข้าออกให้ทัน ถ้าตามลมหายใจ เข้าออกทัน ต่อไปก็จะค่อย ๆ ไล่ กิเลสทัน คราวนี้ของเราไล่ลมหายใจไม่คอยจะทันเลย หมาวิ่งเร็วกว่า

ถาม : ถูกใจกับไม่ถูกใจนี้ อย่างไหนยากกว่าคะ ?

ตอบ : ถูกใจนี้แกะยาก ไม่ถูกใจนี้ยังเดินหนีได้ง่ายกว่า ไช้มัย? แต่ว่า มันยังเป็นอารมณ์ที่ใช้ไม่ได้เหมือนกัน

ถาม :

ตอบ : ต้องดูตัวอย่างคุณยายประคินใจ คุณยายประคินแม่ของเจ้าเรนนั่นนะ แก่ไม่สบาย ๆ เสรีจก็นอนหัวเราะ ลูกหลานก็แปลกใจ ยายจะตายแหละ ไม่ตายแหละ นอนหัวเราะ ถามว่ายายหัวเราะอะไร บอกข้าไว้

พวกโรคภัยไข้เจ็บ มันไม่รู้หรอกว่า มันกินเราตายเมื่อไหร่ มันก็โดนเผาด้วย (หัวเราะ) คิดได้อย่างไร กำลังใจของคนเข้าถึงธรรมต้องอย่างนั้น แล้วบ้านนี้เขาจะมีประสบการณ์ตายเยอะเลย ล่าสุดก็เจ้าโชค น้องชายคนเล็กเขากระเพาะทะลุ ไอ้ของเรา ก็ไปเข้าพอดี มันเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกเลยซักประมาณเที่ยงคืน พี่สขามาเรียกบอกว่าไปดูหน่อย บอกว่าเจ้าโชคเขาแยแล้ว กะว่าคงจะไปแน่แล้ว เมียนั่งร้องให้แล้ว พอไปถึงดูอาการเสร็จก็เลย เออ! ถ้ามันขึ้นเวทนาหนักขนาดนี้ สงสัยมันจะเกาะความดีไม่ได้ ก็เลยใช้คาถาท่านลุ่มพระยายมที่ว้าบรรเทาเวทนาให้ พอเป่าหัวให้ไปอาการเขาเบาลง พอเขาไปป๊ิบ ปรากฏว่าทางบ้านเขาทำเป็น มาถึงก็เอาเงิน บอกให้โชคนี้ ตั้งใจอธิษฐานสร้างพระชำระหนี้สงฆ์องค์ใหญ่ไปเลย อย่างน้อย ๆ ให้ใจเกาะบุญว่าตัวเองได้สร้างพระใหญ่นะ แล้วพอเขาอธิษฐานเสร็จ คล้าย ๆ ว่าเกาะความดีได้ กำลังใจทรงตัว พอกำลังใจทรงตัวก็เหมือนกับว่าเขาหลับลึกไป พอหลับลึกไปก็บอกกับทางบ้านเขาว่า เฝ้านะ ถ้าเลยตีสาม รอดปรากฏว่าป้านี้มันคงเดินปร๋อไปแล้วละ เลยตีสามรอดแน่ คือคนเรา ช่วงวาระบุญมันหมดนะ แล้วเอาบุญใหญ่มาต่อเข้าพอดีทางบ้านเขามีประสบการณ์อันนี้มา พี่สขาก็เป็น เจ้าเรก็เป็น ไอ้เรนี่ หลายรอบเลย มีเมียที่จะตายที่ ยังมีหลายคน ยิ่งจะตาย เขาเป็นกันทั้งบ้าน คล้าย ๆ กันหมด จนกระทั่งคุณยายประคินบอกว่าเดี๋ยวนี้ฉันเห็นว่าความตายไม่ใช่ของน่ากลัวเลยนะ พร้อมทั้งจะตายได้ตลอดเวลาเลย รู้ว่าตายแล้วมันสบาย เพราะตอนที่มันเจ็บปวดมาก ๆ นี้ มันไม่รับรู้กันแล้ว อาการทางร่างกายไม่รับรู้ มันเบาสบาย อยากจะไปขะเลยทีเดียวนะ นั่นก็เลยพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า ความตายไม่ใช่ของ

น่ากลัว

ถาม : เพียงแต่ให้รู้ใช่ไหม ?

ตอบ : ของท่านเองเกาะบุญ เกาะอะไรแน่นเป๊กเลย วัน ๆ ไม่มีอะไรแล้ว บอกแก่ขนาดนี้ ภาวนารอวันตายอย่างเดียว ไหวมั๊ยโยม ภาวนารอตายอย่างเดียว ความตายอยู่แค่ลมหายใจเข้าออกของเรา หายใจเข้า ถ้าไม่หายใจออกมันตายแล้ว หายใจออก ถ้าไม่ได้หายใจเข้า มันก็ตายเหมือนกัน มันอยู่ใกล้เราขนาดนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเราประมาท เราอาจตายไปแล้วลงสู่อบายภูมิ ก็ขาดทุนเสียทีที่เกิดเป็นคน อย่างน้อย ๆ ต้องเอากำไรให้ได้ พื้นฐานของการเป็นคน เราเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์มาแล้วถึงเกิดเป็นคนได้ เพราะฉะนั้นในปัจจุบันนี้อะไร ๆ เราต้องเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์ ในเมื่อเราเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์ ระวังรักษาศีลด้วยตัวของเรา ไม่ยุให้คนอื่นศีลขาด ไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นเขาทำศีลขาด มีความเคารพพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยจริงใจด้วย ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ สักแต่ว่าปากว่า สักแต่ว่ามือไหว้ ใจไม่ได้หม่อมไปด้วย ถ้าเราตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ พุทฺธชั่ง สรณัง คัจฉามิข้าพเจ้า ขอนอบน้อมต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า เพื่อเป็นที่พึ่งที่ระลึกตลอดชีวิต ก็ให้ปาก ให้กาย ให้วาจา มันหม่อมไปพร้อม ๆ กัน โดยเฉพาะใจต้องหม่อมตามไปด้วย ถ้าหากว่า กาย วาจา ใจ มันตามไปทางเดียวกันหมด ความเคารพในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ จะเห็นแพ้น มันจะเกิดจากความจริงจัง และก็จริงใจ ถ้าถึงเวลานั้นแล้ว ความเป็นพระโสดาบันไม่ใช่ของยากเลย เพราะว่าเรามีศีลบริสุทธิ์ เคารพพระพุทฺธพระธรรมพระสงฆ์อย่างจริงใจ ก็แค่คิดว่า ถ้าตายตอนนี้เราขอไปพระนิพพานนะ อารมณ์พระโสดาบันจะมีอยู่

รายละเอียดแค่นี้เอง ส่วนอื่น ๆ รัก โลก โกรธ หลง ของท่าน ท่านจะมีศีล เป็นกรอบอยู่ ยิ่งไงก็ไม่ออกนอกศีล โกรธคน โกรธได้ แต่ท่านไม่ผูกอาฆาต พยาบาท โกรธแล้วโกรธเลย ถึงเวลาที่ลืมมันซะ ฟังดูไม่ยากเลยนะ ประเภทโกรธที่ อีกสามปียังจำได้ อย่างนั้นไม่ใช่พระโสดาบันนะ เป็นไป เห็นอภัยมัยลูก (ถามคนสมมตพิการ) ค่อย ๆ เดินไปนะ ถ้าเป็นไปได้ พา เขามาบ่อย ๆ นะ เพราะกำลังใจเขาจะได้เกาะด้านดีไว้ตลอด อย่าไปคิดว่า เขาไม่รู้ เขารู้ชะยิ่งกว่ารู้อีก แต่เพียงแต่ว่าความเจริญของสมมตมันไม่ทันร่างกาย เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาอยากคิด อยากพูด อยากรู้มากกว่านี้ มันจะโดนจำกัดด้วยกฎของกรรม แต่ว่าผลบุญที่เขาทำนะ มันจะส่งผลให้ เขาสบายในกาลต่อไปในข้างหน้า ชาตินี้ไม่ได้ ชาตินี้หน้าได้แน่

ถาม :

ตอบ : จริง ๆ แล้วมันก็ดีนะ ของเขากลายเป็นทุกข์น้อยไปไง ทุกข์น้อยตรงที่ว่าการนึกคิดปรุงแต่งมันไม่มากอย่างพวกเรา เพราะฉะนั้น ก็กลายเป็นว่า ให้กินได้อย่างใจ ให้เล่นได้อย่างใจ แค่นั้นเอง

ถาม :

ตอบ : เรื่องของหมอดู อย่าเชื่อเสียทั้งหมด แต่ว่าให้ระมัดระวังไว้ อันที่ท่านบอกว่าดีนั้น ไม่ต้องไปไขว่คว้ามันหรอกถ้าหากว่าเราทำเอาไว้ บุญเราถึง วาระเราถึงจริง ๆ มันได้ของมันเอง แต่ว่าถ้าท่านบอกว่าไม่ดีให้ ระวังให้มากไว้ การระมัดระวัง ไม่ขาดทุนอะไรใช่ไหม ? แต่ว่าวิธีแก้ไข ถ้ามัน ไม่เกินวิสัย ไม่ลำบากมากนัก ก็ทำ เช่นว่าให้สวดมนต์ถือศีลภาวนาเหล่านี้ เป็นต้น แต่ถ้าหากว่ามันยากลำบากนักหนอะไรก็เอาเหอะ ถ้ามันตาย ก็ให้มันตายไป ไม่ต้องเชื่อเสียทั้งหมด สิ่งที่ดีก็ไม่ต้องไปไขว่คว้า

แล้วสิ่งที่ไม่ดีให้ระวังไว้

ถาม : หลีกเสี่ยงไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : หลีกได้ กำลังใจของเรา ถ้ามันคงในทาน ศีล ภาวนากรรม เก่าที่มันจะมาสอนง มันจะมาได้ไม่เกิน ๒๕% คราวนี้ว่ากรรมเก่า หรือ ที่เรียกว่าเคราะห์กรรม ชะตาตก หรือดวงตก อะไรพวกนั้นแหละ ถึงวาระ ที่มันเข้ามา แต่ว่าสมัยนี้บรรดาหมอดูที่พอจะมีจรรยาบรรณบ้างมันหายาก มันส่วนใหญ่จะหาประโยชน์ รู้จริงแล้วหาประโยชน์ ยังพอจะอภัย ไม่รู้ อะไรเลย เอาแต่มีว้อย่างเดียวที่มันนำพาชะ

ถาม : แล้วควรจะทำยังไง อยู่อย่างนี้ก็รู้สึกกังวล ?

ตอบ : ถ้าหากมีโอกาสก็ ถวายสังฆทาน ปลอ่ยชีวิตสัตว์ ทำบั้ง สุกุลตาย บั้งสุกุลเป็น หรือไม่ก็จัดงานศพตัวเองไปเลยอะไรก็ได้สัก อย่างหนึ่ง มันจะเป็นการตัดเคราะห์อย่างหนึ่ง ตัดเคราะห์ที่ใหญ่ที่มัน จะมาถึงเรา มันจะหนีห่างจากมันได้ชั่วคราว ถ้าเราได้ทำบุญใหญ่ อันนั้น ง่ายจะตาย เราก็อายุเรื่อยอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็เอาเป็นว่าทำ สังฆทานสักเดือนละครั้งเลย หรือไม่ก็เจอเขาทำที่ไหน มีโอกาสร่วมบุญ กับเขาไป มันจะได้ไม่สิ้นเปลืองมาก ไม่หมดมาก แล้วไป ๆ มา ๆ ถึงจังหวะ สุดท้าย เอ้อ! หมดแล้วไม่มีปัญญาจะทำ ทรัพย์สินเงินทอง กำลังกาย กำลัง ใจหมดเกลี้ยงเลย ถ้ามันจะตายก็ให้มันตายไปเหอะ (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเขาว่าไม่ดีนี้ เราทำให้ดีได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้จะ เขาว่ามันอยู่ที่ปากเขา กำลังใจของเราถ้าดี ทุกอย่าง จะดีหมด ท่านบอก มโนเสฏฐา มโนมยา สูงสุดที่ใจสำเร็จที่ใจ ถ้ากำลัง ใจของเราว่าดี แล้วตั้งใจทำ มันต้องดี ใ้อที่ว่ามันปากเขาว่า กำลังใจเราอย่า

ไปตกตามเขา ถ้ากำลังใจมันทรงตัว ว่าให้ตาย มันก็ไม่สะเทือนหรือ
ถาม : มันจะเหมือนสะกดจิตเราเองหรือเปล่านั้น ?
ตอบ : ไม่ใช่สะกดจิตหรือ เป็นการแข่งตัวเอง ในเมื่อ มโนมยา
สำเร็จด้วยใจ เราไปคิดว่าไม่ดี ๆ มันก็กลายเป็นไม่ดีไปจริง ๆ
ถาม : ถ้าเราคิดว่าดี ดี ๆ
ตอบ : สบายใจ ก็บอกแล้วว่า ถ้าใจดี ใจสบาย ทุกอย่างก็ดีหมด
เพียงแต่เราจะทำยังไง ให้จิตใจแจ่มใสอยู่เสมอ สำคัญตรงนั้นแหละ
รักษาอารมณ์นั้นให้ได้ พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้วว่า ศาสนานี้ท่านไม่
สอนอะไรมากกว่าให้ละเว้นความชั่วทั้งปวง ให้ทำความดีให้ถึงพร้อม
รักษากำลังใจให้แจ่มใสอยู่เสมอ
ถาม : อานาจริชยา อาฆาต พยาบาท ถือตัว น้อยใจ จะแก้อย่างไร
ตอบ : น้อยใจมันเป็นสาขาหนึ่ง เป็นสายใยบาง ๆ ของโทสะมัน
ถาม : เราจะแก้ เราจะทำลายมันได้ไหม ?
ตอบ : จริง ๆ มันตัวเดียวกัน คือประคองสติให้อยู่เฉพาะหน้า
อย่าให้ไปข้างหน้า แล้วอย่าให้ไปข้างหลังคืออดีต โดยเฉพาะตัวอดีต
มันทำให้น้อยใจ มันคอยจะคิดจะปรุงว่าเขาไม่ดีกับเรายังไง ไม่ดีกับเรา
อย่างนี้ทั้ง ๆ ที่เราดีแสนดีแล้ว เพราะฉะนั้นมันต้องหยุดกำลังใจให้หยุดอยู่
เฉพาะหน้า ถ้าหยุดอยู่เฉพาะหน้าได้มันจะไม่ไปน้อยใจให้เสียเวลา
ถาม : แล้วตัวอิจฉานี้เป็นยังไงคะ ?
ตอบ : ตัวอิจฉานี้เกิดจากตัวโลก จริง ๆ ตัวโลกกับตัวรักนี้ตัวเดียว
กัน มันอิจฉาริษยาเขาเพราะว่า กลัวว่าเราจะดีสู้เขาไม่ได้ในเมื่อกลัวจะดี
สู้เขาไม่ได้ก็กลัวว่าเราจะไม่ได้รับความรักจากคนอื่น กลายเป็นชะอย่างนั้น

ตัวนี้ภาษาบาลีเรียกอัสสา มันเกือบจะเป็นอิจฉาอยู่แล้วละ
ถาม : แล้วจะแก้อย่างไร ?
ตอบ : เหมือนกันเลย เพราะอันนั้นนี่เป็นการฟุ้งซ่าน การฟุ้งซ่าน
ไปในอารมณ์นี้ส่วนใหญ่ ถ้าไม่อดีตก็อนาคต เพราะมันถ้าหยุดอยู่กับ
ปัจจุบันได้ ตัวอื่น ๆ ตายเกลี้ยง
ถาม : แล้วตัวพยาบาท ?
ตอบ : เหมือนกันหมด ตัวพยาบาทมันเป็นรากที่ฝังลึกของโทสะนะ
แรก ๆ มันเป็นปฏิฆะ คือกระทบแล้วไม่พอใจ พอเราไปคิดปรุงแต่งเพิ่ม
เติม ก็เกิดเป็นโทสะ อาละวาดขึ้นมา พออาละวาดขึ้นมาไม่ได้อย่างใจ
ครวญนี่เป็นไฟสุมขอน เป็นพยาบาท เก็บเอาไว้เรื่อย ๆ เดี่ยวอกแตกตาย
ไปเอง เพราะฉะนั้นทุกอย่างถ้าเราหยุดกำลังใจของเราได้ คือ
การหยุดความคิด ใจตัวคิดนั้นก็คือ ตัวจิตสังขารการปรุงแต่งถ้าหยุด
ตัวนี้ลงได้ ตัวอื่นก็หยุดหมด ถ้ามันไม่มีน้ำมันไหลลงไปชะอย่าง
เครื่องยนต์มันก็ไปไม่รอดหรือ พอมันดับหมดระบบการทำงานอื่น ๆ
มันก็ไม่ทำงาน
ถาม : หมายความว่า ถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว มันมีอยู่ก็หยุดมันได้ ก็จบ?
ตอบ : มันก็จบแค่นั้น ก็แค่เลิกทำ พุดแล้วง่าย ๆ เลิกทำ มันก็หมด
ถาม : ตัวนี้มันมีกันทุกคนหรือเปล่านั้นเจ้าคะ ?
ตอบ : มีทุกคน จะมากจะน้อย อยู่ที่แต่ละคน ธรรมชาตินิสัยคนไม่
เหมือนกัน บางคนเกิดมาอิจฉาคนไม่เป็นเลย ไซ้มี๊ ? ดีทุกอย่างแต่ว่าตัน
ไปเป็นคนประเภทราคะจริต คือรักสวयरักงาม อะไรที่เป็นของสวयरของ
งาม สะสมไปชะทั่วบ้านเลย เป็นชะอย่างนั้น มันจะมีเต็นขึ้นมาตัวใดตัวหนึ่ง

แต่มันเป็นสาขาของ รัก โลก โกรธ หลง เท่านั้นแหละ

ถาม : สรูปแล้วคืออยู่กับปัจจุบัน ?

ตอบ : ก็อยู่กับปัจจุบันจนกระทั่งวางปัจจุบันได้ก็จบ ไม่ใช่อยู่กับปัจจุบันเฉย ๆ นะ ถ้าอยู่กับปัจจุบันเฉย ๆ ก็แปลว่ามีแค่อาศัยกินได้ตอนนี้เท่านั้น ผลเมื่อไหร่ก็เสร็จมันอีก เพราะมันวางปัจจุบันไปซะ

ถาม : วิธีวางปัจจุบัน ทำยังไง ?

ตอบ : อันนี้มันละเอียดมาก เอาเป็นว่าค่อย ๆ หยุดอยู่กับปัจจุบันให้ได้ก่อน ถ้าหยุดอยู่ได้เมื่อไหร่ก็จะบอกวิธีวาง ต่อหยุดมันก็ยังหยุดไม่อยู่เลย

ถาม : หยุดได้แล้วจะมาถามใหม่ ?

ตอบ : จำ จะรอ ให้เวลาสิบปีถ้วน(หัวเราะ) สิบปีนี่อย่างนานที่สุดไง มันอาจประเภทเจ็ดวัน เจ็ดเดือน เจ็ดปี อะไรอย่างนี้

ถาม : แล้วอย่างกรณีเด็กนี่ ก็อยู่กับปัจจุบันได้ ไม่คิดถึงเรื่องเก่าๆ

ตอบ : ไม่ใช่ อยู่กับปัจจุบัน ก็คือทะเลาะกับมันอย่างมีความสุข (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้เวลาอยู่คนเดียวขณะนี้คะ ใจตัวปรุแงอดีต.....(ฟังไม่ชัด)

ตอบ : นั้นแสดงว่าการปฏิบัติของเราเนะ เริ่มใช้ได้ในระดับหนึ่งแล้ว ถ้าเรารู้ว่าอันตรายอยู่เฉพาะหน้าเราจะหยุด มันเหมือนกับข้ามถนน รู้ว่ารถจะชนก็หยุด เดินต่อไปโดนชนแน่ แต่ว่าหลังจากที่รถผ่านไปละ คราวนี้แหม! มันทำท่าย เมื่อก็มันจะชนเราข้ามมันชะลอบรอบคือทวนแล้วทวนอีก แสดงว่ากำลังของการปฏิบัติของเราเริ่มใช้ได้แล้ว มันเบรกได้บ้างแล้ว แต่หลังจากนั้นแล้ว ถ้าเก็บไปฟังชาน มันก็จะหลือมโนกรรมละ กายกรรม วชิกรรม นี่มันเบรกแล้ว ก็เตรียมออกแตกตายได้ มโนกรรม

นี่มันอยู่ข้างใน อาลวเวดยังกับเสือจะพังกรงนะ น่าพอใจแล้วให้มันหลือแค่นั้นแหละ ต่อไปช่วงไวนาน ๆ ให้มันอดข้าว แรงไม่ค่อยมี มันก็เจาตายไปเอง

ถาม : กลัวจะออกแตกตายซะก่อน ?

ตอบ : พยายามตีไว้ โห! ตอนที่มันหนัก ๆ นี่ มันเหมือนกับเสือจะพังกรงขึ้นมาให้ได้ หรือไม่ก็น้ำ มันรวมตัวกันจะกลายเป็นน้ำแล้ว เราสู้ว่าเรายันมันไม่ไหวแน่ ๆ ถ้ามาอีกนิดหนึ่ง บังเอิญบุญดี มันยังพอยันอยู่ ตอนนั้นถ้าใครเพิ่มนิดเดียวก็พังโครมเลย ไม่ใช่เป็นไร ยังใช้ได้อยู่ รู้ทันว่าเราไม่ตี ก็เก็บความไม่ดีให้อยู่กับเราอย่าให้ไหลไป ให้คนอื่นเขาเป็นอกกับเราด้วย

ถาม : มันยันไปยันมา แล้วย้อนไปนึกจนถึงเด็ก ๆ ที่ผ่านมา

ตอบ : ยังดีที่มันไม่ย้อนไปอีกชาติหนึ่ง ชาติที่ผ่านมา เรียกว่าฟังชานก็ได้ แต่ต้องดูว่าเราย้อนไปแบบไหน ถ้าเราย้อนแบบตั้งใจระลึกชาติ หรือตั้งใจย้อนอดีต ถ้าอย่างนั้นมันไม่ใช่ฟังชาน มันเป็นเจตนาของเราที่จะดูมัน แต่ว่าดูแล้ว รู้สึกแต่ว่ารู้อย่างรับมันเข้ามาให้เป็นอันตรายกับใจ ถ้าหากว่าประเภทที่นึกย้อนไปเรื่อย ๆ อันนั้นเรียกว่าฟังชาน

ถาม : เราสามารถรู้ สติตามไปเรื่อย ๆ แต่เบรกได้

ตอบ : ก็หยุดม้าที่หน้าผา อันตรายมี แต่ว่ายังดีที่ไม่ตายซะก่อน

ถาม :

ตอบ : เตียวให้ท่องอะไรให้ขึ้นใจสักหน่อยมัย ?

ถาม : ท่องอะไรครับ ?

ตอบ : มันต้องท่องไว้ในใจว่า เราทำงานไม่ใช่ทำอวดใคร

เราทำงานเพราะไม่ใช่ทำให้ใครยอมรับ เราทำงานเพราะว่ามันเป็นงานที่เราทำ แค่นั้นเอง จำแล้วทำให้ได้ด้วยนะ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเหนื่อยมาก

ถาม : เรื่องศาลพระพรหม ?

ตอบ : ความหมายของศาลไข่ม้อย ? ก็จริง ๆ แล้ว ศาลพระพรหมนะ สำคัญอยู่ที่เดี๋ยวก็คือ เอราวัด โรงแรมเอราวัด ก่อสร้างขึ้นมาสารพันปัญหา จนกระทั่งหลวงสุวิชาญแพทย์ท่านไปดูให้ ว่าไปใช้ชื่อสำคัญข้างบนเข้า ก็เลยทำให้มีปัญหาขึ้นมา คราวนี้ถามว่าจะแก้อย่างไร ก็ตั้งศาล การตั้งศาลนี้ คุณหลวงท่านรู้จริง ท่านก็เชิญพรหมมาเพื่อที่เรียกว่ารักษาสถานที่นั้น กลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา ไม่ใช่แต่บ้านเราต่างประเทศก็ศรัทธามาก พวกฮ่องกง ไต้หวัน มาเลย์ สิงคโปร์ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เขากลักรือเอราวัด แต่ไม่กลักรือศาล คนอื่นมันเห็นว่าทำแล้วดี มันก็เลยเลียนแบบ คนอื่นก็ได้แต่แบบไป เพราะว่าไม่มีคนรู้จริงอย่างหลวงสุวิชาญแพทย์ หรือว่าครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้จริง ๆ มันก็ได้แค่ที่เราเคารพท่าน แต่เรื่องที่ท่านจะช่วยเหลือสงเคราะห์เรามากมายแบบนั้นคงไม่ได้หรอก

ถาม : แล้วเขาทำบุญ ทำกรรมยังงัย ถึงได้อิทธิฐาน ขอส่วนบุญ เทวดาให้ได้คะ ?

ตอบ : ทำบุญให้เยอะ ๆ เข้าไว้ ขยันเกิดบ่อย ๆ แล้วก็ไปอยู่ข้างบนให้มากกว่าข้างล่าง พอถึงเวลาส่วนใหญ่เพื่อนเก่าหรือไม่กี่ผู้บังคับบัญชาเก่า ขอร้องอะไรมันก็ง่าย แต่ถ้าไม่มีบุญเป็นตัวเสริม ท่านก็ไม่ค่อยดูหน้าเราเหมือนกัน

ถาม : เจ้าแม่กวนอิม ท่านเป็นใครกันแน่ ?

ตอบ : เกิดไม่ทัน ท่านเกิดก่อนเป็นพันปี เลยเกิดไม่ทัน

ถาม : ก็มีตำนานเล่าว่าท่านเป็นพระโพธิสัตว์ แต่ว่าคนในปัจจุบันก็เรียกท่านว่าเจ้าแม่

ตอบ : คือว่าชาติที่ท่านมีชื่อเสียงมาก คือชาติที่ท่านเกิดเป็นองค์หญิง เมี่ยวซ่าน คราวนี้เวลาท่านบวช ท่านมีฉายาว่า กวนอิม คือผู้คอยฟัง คอยฟังในความทุกข์คนอื่น เขาก็เลยคิดว่าในชาตินั้นที่ท่านมีชื่อเสียงมากที่สุด ควรให้ความเคารพนับถือมากไหม้? ทั้งประเทศนี่เห็นตามท่านหมด เขาก็เลยถือเอาชาตินั้นเป็นสัญลักษณ์ท่านมา ชาติต่อไปท่านจะเป็นใคร เขาไม่ฟังแล้ว เอาชาตินั้นเป็นหลัก สละแขนตนเองเพื่อประกอบยาให้พ่อ อย่าลืมนะ พระโพธิสัตว์ การตัดแขน ตัดขา ควักดวงตา ควักหัวใจ ถวายเป็นบูชาอะไรที่ท่านทำเป็นปกติ แล้วพอนัก ๆ ขึ้นมา สละลูก สละเมีย เป็นทาน สละลูกเมียเป็นทานนะ ยากกว่าตัดหัวตัวเองอีก ถ้าเป็นเราสมัยนี้ก็เอาไปเถอะ ขอให้ดูรอดไว้ก่อน ไอ้พวกกำลังใจไม่ถึง ท่านเองท่านเกิดมาพร้อมกับความดี แต่ว่าพ่อที่เป็นจักรพรรดินะ ตีบ้านตีเมืองเขาแหลกรานไปเลย คัดค้านพ่อไม่สำเร็จ โดนไล่ไปเลยอยากบวชนัก ก็บวชได้แต่บังคับที่สำนักบวชให้ทำงานให้หนักที่สุดเท่าที่หนักได้ คราวนี้ท่านอยู่กับความรื่นเริงเบิกบาน อยู่กับบุญนะจิตใจเกาะบุญอยู่ตลอด ไม่ได้สนใจว่าภายนอกเขาจะเป็นยังไง ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานไป ยิ่งทำยิ่งหนัก ก็ไม่ว่าทำแคไหนก็ทนได้ ขอให้ได้ประพฤติพรหมจรรย์ พ่อก็เลยยัวะ สั่งให้ทหารไปเจียนชะ ปรากฏว่าท่านเองคงจะสร้างบุญเอาไว้ดี ตามประวัติว่าท่านตายแล้วฟื้นใหม่แล้วไปอยู่ที่

เกาะฝั่งไหล ปฏิบัติจนกระทั่งเป็นพระโพธิสัตว์ใหญ่ ตรงนั้นมีบุญมีบารมีมากที่สุด ถึงวาระสุดท้ายกรรมเก่ามันตามทัน พ่อก็เลยตาบอด แล้วก็เกิดโรคร้ายขึ้นมาอะไรก็รักษาไม่ได้ หมอก็บอกว่าต้องได้ดวงตาหรือแขนของผู้ที่เป็นพระโพธิสัตว์มา ถึงจะรักษาได้ ก็ไม่รู้ว่าเจ้าแม่กวนอิมที่คนเขาศรัทธากันนักกันหนา ในระยะนั้นแหละก็คือลูกตัวเอง ก็ให้มหาอำมาตย์ไปขอ ก็ให้มาจริง ๆ พอรักษาหาย จะไปขอบคุณ ไปถึงเพิ่งจะรู้ว่าลูกตัวเอง

ถาม :

ตอบ : เรื่องของอายุขัย มันเกิดจากกรรมที่เราทำไว้ในอดีต ถ้าปาณาติบาตน้อยก็อายุยืน ปาณาติบาตมากก็อายุสั้น หลวงพ่อท่านเคยเทศน์ที่หนึ่ง มีคน ๆ หนึ่ง ทำบุญที่ไรก็ขอให้ตัวเองมีอายุยืนสองหมื่นปี มันขอสองหมื่นปี มันเอาไม่เยอะหรอก ไม่ค่อยโลกเลยทำเมื่อไรก็ขออายุยืนสองหมื่นปี อธิษฐานดัง ๆ ด้วย คนไต่ยีนทั้งศาลาเหมือนกันหมด อธิษฐานไป อธิษฐานมา พอถึงวันพระเขาก็อธิษฐานแบบเดิม ขากลับจากทำบุญ มันจะต้องผ่านลำประโดง ที่เขาขุดให้น้ำ มันไหลเข้าไปในไร่ในนาเข้านะ เป็นคลองเล็ก ๆ มีพวกไม้ไผ่ หรือว่าต้นหมากอะไรพาดผ่านให้เดินข้ามได้เท่านั้น ก็มีชายแก่คนหนึ่ง แกเดินข้ามก็ประสาคนแก่นั่นแหละ เดินไม่ถนัด ก็ตกตุ้มลงไปในน้ำ อีตานั้นก็รีบกระโดดลงไปช่วย ลากขึ้นมาบนบกได้ ถามว่าลุงเป็นใครไม่เคยเห็นหน้า แล้วมาทางนี้ทำไม ถึงขนาดตกน้ำตกท่าเลย ตาแก่เขาบอกว่าลุงคือพระกาลเห็นเองอธิษฐานอยากได้อายุสองหมื่นปีมานานแล้ว วันนี้ได้โอกาสแล้วก็เลยแสดงตัวมาพบ ถ้าเอ็งอยากได้อย่างนั้นจริง ๆ ลุงช่วยให้ได้ จะเอาจริงหรือเปล่า ? เขาก็บอกว่าเอา พอเอาก็ เอาละถ้าเอ็งกลับไปถึงบ้านนะก็เริ่มนับได้เลยละ

อีกสองหมื่นปีเอ็งถึงจะตาย ตอนนี้แกก็กระดี๊กระด๊า กลับบ้านไป ปรากฏว่ามันดีใจได้ไม่นานหรอก คนรุ่นเดียวก็ตายหมด คนรุ่นลูกตาย คนรุ่นหลานตาย จนกระทั่งเริ่มคนรุ่นเหลนตาย เจ้านี่ก็ยังอยู่คนเดียว ชักคลุ้มคลั่งขึ้นมา อยู่เท่าไรก็ไม่เห็นตายซะที เพื่อนรุ่นเดียวกันก็ไม่เหลือแล้ว รุ่นอื่น ๆ ก็พูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว กลายเป็นปู่ชื่อนิยมบุคคลตายครบชิ้นหนึ่งไปแล้ว ก็อยากตายขึ้นมา ทำยังไงก็ไม่ตาย ฆ่าตัวตายก็ไม่ตาย ฆ่าตัวตายก็วิธี ก็มีอันเป็นไป ให้คนมาช่วยทันแกก็เลยคิดวิธีฆ่าตัวตายแบบพิศดารขึ้นมา แยกไปขึ้นต้นไม้ใหญ่ ต้นที่มันอยู่ริมน้ำลึก ๆ นะ แล้วเอาเชือกผูกคอตัวเอง จัดแจงเอาน้ำมันราดตัว แล้วก็ถือปืนเตรียมไว้ จุดไฟพรึบเอาปืนจ่อหัว ยิงตุม พร้อม ๆ กับทั้งตัวไปข้างล่าง คือกะว่ามันจะต้องตายด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่ปรากฏว่าตอนที่แกทั้งตัวพร้อมกับ เหนี่ยวไกนะปืนมันพลาด จากหัวไปโดนเขือกพอดี ตกลงไปในน้ำไฟดับอีก (หัวเราะ) หลวงพ่อบอกว่าเรื่องนี้ก็มีหลักฐานมา บาลีมุตตะกะะ มุสาวาทวรรควรรค ไปเปิดดูได้ เพื่อนักเทศน์ด่ากันตรึมเลย บาลีมุตตะกะะ เขาว่าอยู่นอกบาลี มุสาวาทวรรค ก็โกหกซัด ๆ เล่นเอาโยมทั้งศาลาอยากจะอายุสองหมื่นปีไปตาม ๆ กันทั้งนั้น ท่านก็เล่าของท่านหน้าตาเฉย บาลีมุตตะกะะ นอกบาลี ไม่มีมาในพระไตรปิฎก มุสาวาทวรรค วรรคโกหกฉันทพูดเองจะ(หัวเราะ)เอามั้ย? สองหมื่นปี อยู่กันเหนียวยานเลย แต่ถ้าอยู่ด้วยบุญ สองหมื่นปี มันไม่นานหรอกนะอย่างเช่นว่าสมัยต้นกับนี้ อายุหนึ่งแสนปีนี่ใช่มั๊ย ? แล้วก็ลดลงมาเรื่อย จนกระทั่งอย่าง ของเรานี้ ห้าย ๆ ก็ยังเรียกว่าห้าชันะ เพราะช่วงนี้เรียกว่า อายุร้อยปีเป็นอายุขัยสมัยพระพุทธเจ้า คราวนี้ว่าร้อยปีลบหนึ่งปี ร้อยปีลบหนึ่งปีไปเรื่อย บัดนี้

กระโถนช่างธรรมมาสน์

ผ่านไปสองพันห้าร้อยปี ก็กลับไปยี่สิบห้าปี อายุมนุษย์ปัจจุบันก็เจ็ดสิบห้าปีเป็นอายุขัย ใครอยู่ขาดก็แสดงว่าปาณาติบาตมาก

ถาม :

ตอบ : คนตายแล้วส่วนใหญ่จะสบายนะโยม คืออาตมากล้ายืนยันว่าพ้นจากทุกข์ทรมานในปัจจุบันนี้ มันสำคัญกับตัวเราว่า ปัจจุบันนี้เราทุกข์อยู่ ถ้าเราไม่ทำความดีในอนาคตเวลาตายเราจะทุกข์อีก เพราะฉะนั้นเราจำเป็นต้องทำให้เยอะเข้าไว้ เราทำเท่าไรเราได้ก่อน แล้วหลังจากนั้นเราตั้งใจอุทิศให้ใครเขาถึงจะได้

ถาม : แสดงว่า ไม่จำเป็นต้องลงข้างล่างก่อน แล้วแต่

ตอบ : แล้วแต่จะ ถ้าเราทำความดีไว้มากก็ขึ้นตรงไปเลย ถ้าทำความชั่วไว้มากก็ลงตรงไปเลย ยกเว้นว่าดีชั่วก้ำกึ่งกัน ก็ต้องไปรอการตัดสินที่ตำหนักพระยายม ประเภทดีชะร้อยหนึ่ง ชั่วชะร้อยยี่สิบ หรือว่าดีร้อยยี่สิบ ชั่วชะร้อยหนึ่งอย่างนี้ ไปตรงนั้นเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างหนูเอาของเล่นเขาไปทำบุญอย่างนี้เขาจะได้บุญมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าเป็นของของเขา เขามีส่วนอยู่แล้วจะ

ถาม : ถ้าเขาไม่เต็มใจอย่างนี้คะ ?

ตอบ : เขาไม่เต็มใจนี่ อันนั้นเขาไม่ยินดีกับเรา บุญก็จะลดน้อยลงไป

ถาม : เขาลด แต่เราลดมั๊ยคะ ?

ตอบ : ของเรานี้กำลังใจมันล้น มันไม่ใช่ลด มันล้นตรงที่ว่า กระทั่งของที่เขาไม่เต็มใจ อุตส่าห์เอาไปทำบุญ

นั้นหา เธอคงดูกายอันไม่สะอาดเปื้อนเหงื่อ
ดีรีระของหญิงนั้น ฝังใจ ดีรีระของเธอ ก็ฝังนั้น
เธอคงเห็นธาตุทั้งหลาย โดยความเป็นของสูญ
จงคิดคลายความพอใจในภพเสีย เธอจักเป็นผู้สงบเที่ยงไป